

POSTÁS DOLGOZÓ

A POSTÁSOK SZAKSZERVEZETÉNEK LAPJA

Miről tanácskozott 120 ország 500 küldötte?

A Nemzetközi Távközlési Egyesület legfőbb szerve, a Kormány meghatalmazottak Értekezlete szeptember 14-től november 12-ig ült össze Montreux-ban, százhusz tagország mintegy ötszáz küldöttjének részvételével. A magyar delegációt **Horn Dezső**, a közlekedés- és postaügyi miniszter első helyettese vezette. Tagjai voltak: **dr. Benkő József**, a Postavezérigazgatóság nemzetközi osztályának vezetője és **Enekes László** főelőadó. Felkerestük **dr. Benkő Józsefet**, hogy tájékoztassa olvasóinkat a világszínvonalú értekezletről. Elsőként arról, hogy a Nemzetközi Távközlési Egyesületnek mi a tulajdonképpeni feladata.

— A Nemzetközi Távközlési Egyesület 1865. május 17-én alakult abból a célból, hogy összehangolja az egyes országok tevékenységét a távközlési hálózatok létesítése, a forgalom lebonyolítása, a kezelési szabályainak megállapítása és a fizetendő díjak tekintetében. A hírközlés rohamos fejlődésével az eredetileg létrehozott Nemzetközi Táviró Egyesület feladatai egyre bővültek, előbb a távbeszélő, majd később a rádióhírközlés problémáinak megoldása is feladatukra lett. A jelenlegi szervezetet tulajdonképpen 1947-ben, az Atlantic City-ben megtartott Kormány meghatalmazottak Értekezletén hozták létre, s ettől kezdve az ENSZ szakosított szerveként működik. Korábban a tagságot egyoldalú csatlakozási nyilatkozattal lehetett elérni, 1947 óta azonban az új tagok felvételénél egyre inkább érvényesülnek a politikai szempontok.

— Az UIT legfelsőbb szerve, a Kormány meghatalmazottak

Ertekezlete öt-hat évenként ül össze, hogy felülvizsgálja a Nemzetközi Távközlési Egyezményt és az időközben bekövetkezett műszaki fejlődésnek megfelelően módosítsa azt, felülvizsgálja az egyesület szervezeti felépítését, s megszabja a legközelebbi Kormány meghatalmazottak Értekezletéig felhasználható költségkeretet.

— Milyen fontosabb kérdéseket tárgyalta, és milyen döntéseket hoztak?

— Hoztak határozatokat, például az egyesület szervezeti, gazdálkodási és számos politikai vonatkozásban. Például a nyugati országok részéről meg akarták változtatni a szervezeti felépítést, a főtitkár jogkörét, s az egyes szervek jogállását. Az egyesület főtitkára, **Gross**, több cikket is írt arról, hogy a főtitkár ruházzák fel teljes hatalommal. Ez azt jelentette volna, hogy a főtitkárnak nemcsak adminisztratív, hanem műszaki szakkérdésekben is utasítási joga lett volna az egyesület szervei felett. (Főtitkárság, Nemzetközi Frekvenciavilántartó Bizottság, Nemzetközi Rádiótanácsadó Bizottság, Nemzetközi Táviró, Távbeszélő Tanácsadó Bizottság.) A baráti országok részéről ezzel nem értettünk egyet. Hangzottak véleményünk: az egyesületen belül a demokratikus, kollektív vezetés kell, hogy érvényesüljön, mert csak így biztosítható valamennyi tagország érdeke. Egyetértettünk viszont azzal a javaslattal, hogy a műszaki segítségnyújtás feladatainak ellátására a főtitkárság szervezetén belül

önálló osztályt hozzanak létre. Mindkét kérdésben a baráti államok álláspontja győzött. Az utóbbi döntés számunkra még azzal az előnnyel is jár, hogy az egyesület szervein belül több reményünk van a magyar hírközlő hálózat fejlődésére vonatkozóan. Sikertől elrémünk azt is, hogy a legközelebbi Kormány meghatalmazottak Értekezletéig az egyesület költségvetése lényegesen nem emelkedik.

— A szervezeti és gazdasági kérdések megvitatása előtt az első plenáris értekezleten az Egyesült Arab Köztársaság határozati javaslatot nyújtott be: zárják ki a Délafrikai Unió képviselőjét az értekezlet munkájából. Szenegál küldöttsége javasolta: bélyegezzék meg Portugália gyarmatosító politikáját. E javaslatokat a nyugati küldöttségek minden taktikája ellenére is sikerült határozatra emelni. Ebben nagy része volt annak a ténynek, hogy valamennyi afrikai ország egységes állásponton volt.

— A baráti országok részéről a Kínai Népköztársaság tagsági jogainak helyreállítását, a Német Demokratikus Köztársaság, a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság és a Vietnami Demokratikus Köztársaság tagfelvételét javasolták. E törekvésünk nem járt sikerrel. Magyar részről javasoltuk, hogy az új tagfelvétel egyszerű szótöbbséggel történjen a jelenlegi kétharmados szótöbbséggel szemben. Hosszabb vita után ezt sem fogadták el. Hasonló sorsra jutott minden olyan kezdeményezés, amely a jelenleg nem tagországoknak megfigyelőként való meghívására vagy bármiféle kapcsolat létrehozására irányult. Sajnos, mindez az USA merev, imperialista manőverezésén futott zátonyra. E politikai álláspont alá kívánja aknázni az egyesület 100 éves tradícióját, amelynek célja az egyetemesség alapján működni.

— Az egyesület választott tisztségével kapcsolatban az értekezlet úgy határozott, hogy a választott tisztségviselőknek különböző földrajzi körzetekből kell kikerülniük, hogy ezáltal biztosítva legyen az arányos képviselet. Az egyesület főtitkárává **dr. Manohar Balaji Sarwate-t**, India jelöltjét, főtitkárhelyettesé **Mohamed Milát**, Tunisz postavezérigazgatóját választották meg.

— Tudna-e érdekesebb epizódot megemlíteni?

— Hogyne. Az Igazgatási Tanács választásánál a Szovjetunió több szavazatot kapott, mint az Egyesült Államok. Jelentős győzelemként könyvelhették el ezt a tény. Számomra érdekes élmény volt, hogy amikor magyar részről az egyszerű szótöbbséggel való tagfelvételre nyújtottunk be javaslatot — egy éjszakai ülésen — az ellentétes álláspontot elfoglaló küldöttségek tagjaival vitába szálltunk, s minden megengedett eszközzel a leghatározottabban cáfoltuk érveiket. Azt hittük, hogy másnap a vitapartnerek elkerülnek bennünket. Tévedtünk. A legtöbb küldött — azok is, akikkel nem értettünk egyet — mosolyogva, barátságosan üdvözölt bennünket. Ugy látam és érzem, hogy küldöttségünk tekintélyét növelte a határozott és következetes állásfoglalás — fejezte be a lapunknak adott nyilatkozatát **dr. Benkő József**.

B. Gy.

ERŐT, EGÉSZSÉGET!

A szervezett dolgozók statisztikájában külön rovatban szerepelnek azok a postás dolgozók — mintegy 16 ezren — akik több évtizeden keresztül végzett lelkiismeretes, becsületes munka után, hivatalos nyelven „nyugállományba” kerültek. A mi öregjeink ők valamennyien, s mindenkor tisztelettel gondolunk rájuk, hiszen nem is olyan régen tanítómestereink voltak, nemcsak a postai munkára, de az életre is tanítottak. Néhány évvel ezelőtt még sokat hangzottak, szinte elcséplték, hogy mi úgy tiszteljük a munkából kiöregedett dolgozókat, ahogyan az egy szocialista társadalomban törvényszerű. Ez az elv azonban csak ritkán érvényesült. Ma viszont már nem hangzatos frázisokban jut kifejezésre a munka veteránjainak tisztelete, megbecsülése, hanem a mindennapi gyakorlatban. A postán szinte hagyományosak ilyenkor, az év vége felé az idősebbek, fiatalabbak találkozásai a fehér asztalnál. Hogy

szakban zajlanak le a már említett találkozók. Budapesten ez idő tájt mintegy négyezer nyugdíjas hallgatja meghatódottan a szakvezetőt, a fiatalok, a tanítványok üdvözlő szavait, és azt a szívből jövő köszöntést, hogy: „Erőt, egészséget!”

Igen, erőt, egészséget kívánunk, még hosszú évekre azoknak, akik október 26-án a Helyközi Távbeszélő Igazgatóságon, a Teréz Központban és a többi helyen megjelentek a találkozók. De kívánjuk ugyanezt azoknak is, akik nem tudtak ezúttal találkozni, s reméljük, hogy hamarosan ismét látjuk, mert látni akarjuk őket.

Csak elismeréssel szólhatunk a találkozó fő szervezőiről, így például a Postások Szakszervezete Budapesti Bizottságáról, illetve a szakszervezeti bizottságok nyugdíjügyi albizottságairól, a nőbizottságokról, a KISZ-szervezetekről. Az V. kerületi KISZ-bizottság kultúregyüttése egy estét betöltő műsorral ked-

A Teréz Távbeszélő Üzem nyugdíjasait Derencsér Bálint köszöntötte
Foto: Sándor György

miről folyik a társalgás? A múltból, a jelenről, s mindenekelőtt a munkáról.

Szeretjük öregeinket. E szeretetünket nemcsak ezeken a találkozókra juttatjuk kifejezésre, hanem szinte minden nap, akkor is, amikor egy-egy deressedő hajú asszony, vagy férfi bekopogtat egy-egy hivatalba, postai üzembe, mint régi munkahelyére. Valamiféle magasabb rendű ragaszkodás vezeti őket ahhoz a munkahelyhez, kollektívához, ahol több évtizeden keresztül aktív tagként dolgoztak. Ilyenfajta hűséget sokan tanulhatnak nyugdíjasainktól.

Amikor a múltról beszélünk, vagy a múlt-ra gondolunk, akkor e fogalomba törvényszerűen beletartoznak ők. Októbert a postán az „öreges hónapjának” nevezzük évek óta. Az üzemekben, hivatalokban ebben az idő-

veskedett a Budapesti Postaigazgatóság és a hivatalok nyugdíjasainak találkozásánál. Ugyanezt tolmácsolják azoknak a postai vezetőknél és szb-titkároknál is, akik elfoglaltságuk mellett időt szaktítottak rá s e kedves rendezvényeken néhány keresetlen szóval köszöntötték a legkedvesebb vendégeket.

A Teréz Távbeszélő Üzem programjában a találkozót este tíz óráig tervezték. Még éjfél-tájt is emelkedett volt a hangulat. Antal Gyula harmonikájával, Pecsók János pedig szép hangjával szórakoztatta az üzem öregeit. S az öregek: Herke Gyula, Boray Emil, Kóhalmi János és a többiek hálásan tapsoltak. Ugy váltak el, hogy holnap vagy holnapután ismét találkoznak a munkahelyeken, a hivatalokban, a nyugdíjas klubnapokon.

Sümei Margit

A teljes automatizálás felé

A postai távgépíró-központok automatizálása az utóbbi időben örvendően meggyorsult. Mint azt a Postavezérigazgatóságon megtudtuk, a közelmúltban három automatizált távgépíró-főközpontot adtak át a forgalomnak. A Pécsért, Miskolcon és Debrecenben üzembe helyezett új főközpontokkal az ország területének már mintegy felé terjed ki az automatikus hírközlés.

A Debrecenben november 1-én átadott főközpont ünnepélyes keretek között kezdte meg működését. Az átadásnál jelen volt **Orova József** elvtárs, a Postavezérigazgatóság beruházási szakosztályának vezetője, aki rövid beszédében méltatta a központ építésében, üzembe helyezésében részt vett dolgozók új munkáját, majd szólt az új automata főközpont jelentőségéről és a további feladatokról. Az ünnepség során a központ építésében és szerelésében ki-tűnt 33 dolgozót — mérnökö-

ket, technikusokat és szakmunkásokat — a vezérigazgató megbízásából pénzjutalom-ban részesített.

A Postavezérigazgatóság a következő öt éves terv során további erőfeszítéseket tesz

az automatizált távgépíró-főközpontok építésére, üzem-be helyezésére. A tervek szerint 1968-ra már az ország egész területén működni fog az automatizált távgépíró-hálózat.

*Kellemes ünnepeket
és boldog új eszténát
kívánunk olvasóinknak*

Üzenet Szegedre: meglesz a tárgonca!

Szerkesztőségünk levelet kapott a Szeged 2. Postahivatalból. Kovács Mihály szaktárs arról írt, hogy van ugyan a hivatalnak egy tárgoncaja, de az már hetek óta áll, javításra szorul. „Az év végi forgalomban, úgy látszik, a kézikocsikat magunknak kell majd húznunk. Úgy tudom, a gépek azért vannak, hogy gyorsítsák és könnyítsék a nehéz munkát...” — írta Kovács szaktárs.

A levél beérkezésének napján — december 10-én — beszélünk a Postavezérigazgatóság ipar-, építőipari szakosztályának főelőadójaival, Cselényi Jánossal, akitől néhány órán belül megkaptuk a választ: a Szegedi Postaigazgatóságnak elfogyott a gépjárműre szánt keretösszege. (?) Intézkedünk, hogy soron kívül, még az ünnepek előtti forgalomban használhassák a vilamos tárgoncát. Az igazgatóság azonban már régen intézkedhetett volna...

(Bérecs)

Riportot kellett volna készítenem a Postás Képzőművész Kör tevékenységéről. De hát festő vagyok, ami ebben az esetben csak nehézség. Először is, mert a vizuális élmény szépsége engem is alázatra kényszerít, másodszor, mert nem lehet meghatározás nélkül látni, hogyan festenek, rajzolnak fizikai dolgozók, akik napi munkájuk után még pár órát a művészetnek szentelnek. Vajon nem megejtő-e, hogy a termelő munka lábában az emberi lélek más irányú feszültségekkel is feltöltődik? Olyan feszültséggel, mely művészi alkotásra, teremtésre, is kényszeríti.

A postás kultúrotthon művészköre nagy múlttal rendelkezik. Vezetői 1965-ig Novotny Emil és Tamás Ervin, s azóta Zilahi György festőművész. Rendszeresen részt vesznek kiállításokon, ahol mindig kimagasló eredményeket érnek el. A legutóbb a hatodik kerületi képzőművész körök kiállításán tizenkét díjból tizet nyertek el, s ez év nyarán már miniszteri kitüntetést mondhattak magukénak. Elnyerték a Kiváló Művészeti Csoport címet. Tagjaik között van postafőfelügyelő, törvényszéki bíró, építészvezető, főiskolás, ipari tanuló, gimnazista — összesen

mintegy harminc főt számlálva. Amikor megérkeztem, dolgoztak. Markáns öregember arcéke volt a feladat. A nagyterem csendjében szorgalmasan sercegett a szén a papíron és sokféleképpen alakult ki hasonmása a modellnek. A készülő portrén kívül volt szerencsém látni a tagok alkotásainak legjavát. A kultúrotthon és a budapesti bizottság dicséretére legyen mondvá, mindegyiket bekeretezve, jól áttekinthetően. Olajak, akvarellek, rajzok, metszetek egész sorával táldlkoztam. Ahogy lapoztam az egymásnak döntött képeket, Zilahy György ismertette alkotóikat.

Két filettoll-rajznál álltunk meg először. Ligeti Miklós munkája. Fegyvelmeztet előadásmód és dekorativitás jellemzi képeit. Tokaji tájat ábrázol. Minden évben lehetőség nyílik arra, hogy a tokaji művésztelepen egy-két tag dolgozzék. Ugyanis két személyi ellátással a szakszervezet és a kultúrotthon vállalja. A nyári kiállításra már díjként szereplő a művésztelepi beutaló. Onköltségen azonban többen is részt vehetnek az ottani foglalkozásokon.

Nagy merítük szénrajzok egész sorát mutatta most a művészstanár. Eletszágú portrék, aktok, lírai megfo-

galmazásban. Tanulmányok ezek, az odafigyelés jegyében, mentesek minden túlzástól. Munkácsi Péter a szerzőjük. Ő volt a zuglói telefonközpont építésvezetője.

Kissé hasonlít a főiskola tanmenetéhez a kör működése. Meg kell tanulni a mesterséget, meg kell ismerni az ábcét, különben nem születhetnek költemények. Sok tanulmányt készítenek kompozíciós feladatok előtt. Fontos előzménye a műtermi munka a „plenár” (szabadtéri) festésnek, s ez leginkább a fiatalok munkáján látható. Ezt igazolják például Göbblös Sándor linoleumtszetei is. Önellő képalkotó készség, stílisis egység árad kisgrafikaiból. Csendélet és táj. Témájukban különbözök, de megfogalmazásban egyik követelménye a másiknak. Az összegyűjtött anyag gyöngyszemei ezek a metszetek. Ugyanúgy lenyűgöző képet alkot a fiatal Banga Ferenc, aki a főtí Gyermekvárosból jár be a közös foglalkozásokra. Tüzes vörösekre, hideg zöldekre, s komor feketékre építi képeit. Figura, fa, izzó napkorong után arra, amire lelke figyel. S ott van Börcsök László, akinek színes pastelljei gyöngyházderengésben őrzik az elcsúszott pillanat szépségét. Az alkotó széles konstrukcióval keresi a virágok körönalait.

hogy aztán halk színharmóniába álmódia azokat.

Serkentő környezet az ilyen sokoldalú közösség. Serkentő a tagok számára, s a művész számára egyaránt. Zilahi mindenkihez személyesen szól, s ha kell, korrigál. Természetesen csak akkor szól bele a munkába, ha a fejlődés szempontjából szükségesnek látja, hisz másképpen nem őrizhetné meg mindenben az egyéniséget. Nem táplál a tagokban hiú reményeket. Nem tanít, hanem irányít.

Kerültek már innen a főiskolára is, Tenkács Hajnal, Eisenmayer Tibor, Rátkay Éva, Ferk Ilona és Kozi Erzsébet, de részt vesznek továbbra is az együttes munkájában. Itt találhatók minden szombaton, s mindenki előlegezi számukra a bizalmat.

Két órát töltöttem a képek között, s alkotóikat nem zavartam. A műteremben végig haladva, még egyszer láttam a készülő portrékat. Tetszett Antal Ferencnek enteriőrrel egybe komponált ülő figurája. Elkezdett állapotában is a véglegesre utalt. Dicsértéket illeti Fehér Ágnest, aki elmélyülten dolgozott. Dombi Lívia, Kertész Zsuzsa, Csiba Éva és a többiek fiatalos lelkeséggel figyeltek mesterük korrektúráját.

Mindannyian mást hordoznak tarsolyukban. S felemelő érzés kinyitni mindegyikük szemét, jó ízlésüket gyarapítani, hisz boldogabb lesz szívük, lelkük, otthonuk.

B. J.

Szakszervezetünk elnöksége november 25-én tartotta esedékes ülését, amelyen elsőként megvitatta az 1965. I–III. negyedévi létszám-, béralap- és átlagbér-gazdálkodásról szóló jelentést.

Második napirendi pont volt a Pest, Szolnok és Csongrád megyei bizottság jelentése az 1965. évi postai tervek végrehajtásának segítése érdekében kifejttet tevékenységéről. Kiegészítő jelentést a közigazdasági osztály készített. A vitában a három megyebizottság titkáran kívül részt vettek az SZMT-k érdekelt képviselői is.

Végül sor került az 1965. évi nemzetközi munkáról és az 1966. évi nemzetközi feladatokról készült jelentés megvitatására.

A jelentéseket az elnökség elfogadta.

• **Az ausztráliai Postások Egyesült Szakszervezete** az év december 6–10. között tartotta éves konferenciáját. A szakszervezet legfőbb céljai közé tartozik: harcolni a postaszolgálat automatizálása ellen, s fellépni a kormány olyan törekvései ellen, hogy a nódolgokok bérét csökkentsék. Szakszervezetünk elnöke és táviratban köszöntötte az ausztráliai társ-szakszervezet éves konferenciáját.

szerződés megkötését. A Posta és Távközlő Szolgálat alkalmazottai Buenos Airesben sztrájkba léptek a szigorúan az előírások szerinti munka végzéséért.

Argentínában a különböző szakmákhoz tartozó dolgozók — köztük a Posta és Távfeladó Szolgálat dolgozói is — elhatározták: csatlakoznak a szakszervezeti központ azon kezdeményezéséhez, hogy kontinentális konferenciát hívjanak egybe. A konferencia napirendje az USA által tervezett „állandó katonai haderő” ellen teendő lépések megvitatása.

• **A kolumbiai Hírközlési Dolgozók Szakszervezete (TELECOM)** által elhatározott sztrájk győzelemmel ért véget. A TELECOM dolgozóinak sztrájkját 25 közszolgálati szakszervezet — köztük a Villamosipari Dolgozók és a Vízszolgáltatási Dolgozók Szakszervezete — sztrájkfelhívással támogatta. E nagy méreteket öltő megmozdulás meghátrálásra kényszerítette a kormányt, amely kénytelen volt hozzájárulni ahhoz, hogy 22 millió pesó a fizetések emelésére és a dolgozónkénti 10 napi szabadság megfizetésére fordítsanak.

• **Argentínában** a kollektív szerződések problémái — mint a bérék felemelése és azok haladéktalan kifizetése, valamint a nyugdíjak kérdése — továbbra is tartós nyugtalanságot okoz a közalkalmazotti szolgálatban. Ez évben számos Közalkalmazotti Szakszervezet — köztük a Posta és Távközlő Szolgálat Dolgozók Szakszervezete is — célul tűzte ki a kollektív

● **Anglia:** a „Civil Service Arbitration Tribunal” döntőbizottsága által hozott határozat értelmében teljesítették a londoni, birminghami, edinburghi kétezer postás dolgozó (levélkézbesítők, rakárkezelők) követelését. Ennek megfelelően 1964. január 1-től visszamenően 13 százalékkal emelték bérüket. Ez az eredmény kétszáz londoni távbeszélő-kezelőt arra buzdított, hogy heti egy font bérérmelési követelésük teljesítése érdekében sztrájkba lépjenek.

Egyébként a szakágazathoz tartozó minden postai és távközlési dolgozó elégedetlenségének adott kifejezést, mert a postát és távközlést kézben tartó munkaadók az elmúlt üzem-évben — amely márciusban zárult — kétszáz millió forint nettó nyereséget értek el.

Szlovatsik Károly

A Budapesti Bizottság december 7-én az szb-titkárok és a társadalmi instruktorok részvételével kibővített ülést tartott, amelyen megtárgyalták a novemberi központi vezetőségi ülés alapján a Budapesti Bizottság és az szb-ok nevelő munkájával kapcsolatos feladatait.

December 11-én a Postás Művelődési Házban műsoros táncestet rendeztek a vasas és postás szakszervezet budapesti bizottságai. Az estet azon szocialista brigádok tiszteletére rendezték, amelyek részt vettek a Zuglói Tárbeszélő Központ határidő előtti üzembehelyezésének munkálataiban.

...ha nem nekik, hanem a postának kell fizetni. A társadalmi tulajdont megkárosítani nemcsak szándékos tönkretételével lehet. A körültekintés hiánya, az úgynevezett nagyvonalú vezetés, amikor nem veszik figyelembe a társadalmi tulajdont védő rendelkezéseket, elvonják a rendelkezésre álló hitelt onnan, ahol indokoltabb lenne a felhasználása.

A vendégszobák igénybevételéről szóló nyilvántartás megváltozott, s új füzetet kellett felkeltetni. Az egyik megyei hivatal kérte, hogy a szobán forgó füzetet megfelelő fejrovattal, nyomdai úton állíthassa elő — háromszáz forintért. Az igazgatóság elutasította a kérelmet, de a hivatal vezetőjét nem lehetett csak olyan könnyen lezárni. Magánlevelet írt az igazgatóság helyettes vezetőjének, amelyben megfenyegette azzal, hogy az egyszerű füzet első oldalára szegényszemre, gyűnyként majd ezt írják: „E füzetet egy postai dolgozó adományozta a postának, mert nem volt rongyos háromszáz forint...”

Egy Balaton-menti postahivatal esete is figyelmet érdemel. A vezető panaszt tett, hogy a megállapított évi villanyátalányból nem képes kifizetni a hivatal áramszámláit. Vizsgáldták, mert hiszen a normának elégnék kell lennie. Mégis, honnan adódott a nagy fogyasztás? Kiderült, a hivatalvezetőnek kérésére az igazgatóság engedélyezte, hogy a hivatal egyik helyiségét családja is használhassa. A villanyóra pedig egy volt a

hivatalával. A panaszos erről bölcsen hallgatott.

N. O. elhallgatta, hogy hónapok óta már nem 6 nevelő gyermekét, sőt, hamis igazolást szerzett. Az SZTK erre rájött, s az 1200 forint családi pótlék kifizetését leállította. N. O. panaszt tett. S a hivatal vezetője — aki ismerte a hátteret — továbbította a panaszt.

Ime, csak néhány példa a sok közül, hogy valóban egyeseknek semmi sem drága — a közösségből.

Dr. Pazar Ferenc,
Pécsi Postaigazgatóság

Olvasom a címetek: A pálmalevélről a légi levélre, Az 1895-ös postásstrájk, Az első magyar rádióműsor, A táviratozás magyar világrekordja, A pécsi tájak postai múltja és így tovább, vagy hét tanulmány, besorozva egyetlen kis könyvkötetbe, amelynek címe: A hírközlés krónikájából.

Az olvasó abból a korból is kap képet, amikor Baranya tájain is rossz úton, sárban, rossz táplált lovak húzták a postakocsi, szinte csigalassúsággal. A könyv a Magyar Posta gazdag múltját tárja elénk. Minden elismerés a szerkesztőnek, dr. Vajda Endrének, az íróknak: dr. Lukács Alfonznak, dr. Kadocsa Gyulának, dr. Hetey Ottónak és másoknak. Ajánljuk elolvasásra minden postás dolgozónak.

HALMI IDA
Bp. 4. számú postahivatal

Sokan ültük körül a fehér asztalokat, s örömtől csillogó szemmel, ünnepi hangulatban, jóleső érzéssel állapítottuk meg: nem vagyunk efelédve. A Posta Központi Távíróhivatal párt-szervezete és szakszervezeti bizottsága a szakvezetéssel karöltve baráti találkozóra hívott meg bennünket, a távíróhivatal nyugdíjásait. Bevittek minket a gépterembe, láttuk az új masinákat, a kifutó világítást, s önkéntelenül eszünkbe jutott az a szomorú idő, amikor a fasiszta rombolás nyomán a gépterem mennyezete a kék égbolt volt. Bizony, akkoriban sokan kishitűek voltak, s azt hangoztatták, nem lesz ebből egy fél évszázad múlva sem távírda. Lett, szebb mint valaha. Megnéztük munkahelyünket, ahol sokunk több évtizedet dolgozott, s megnyugodva láttuk, utódaink derekasan helytállnak.

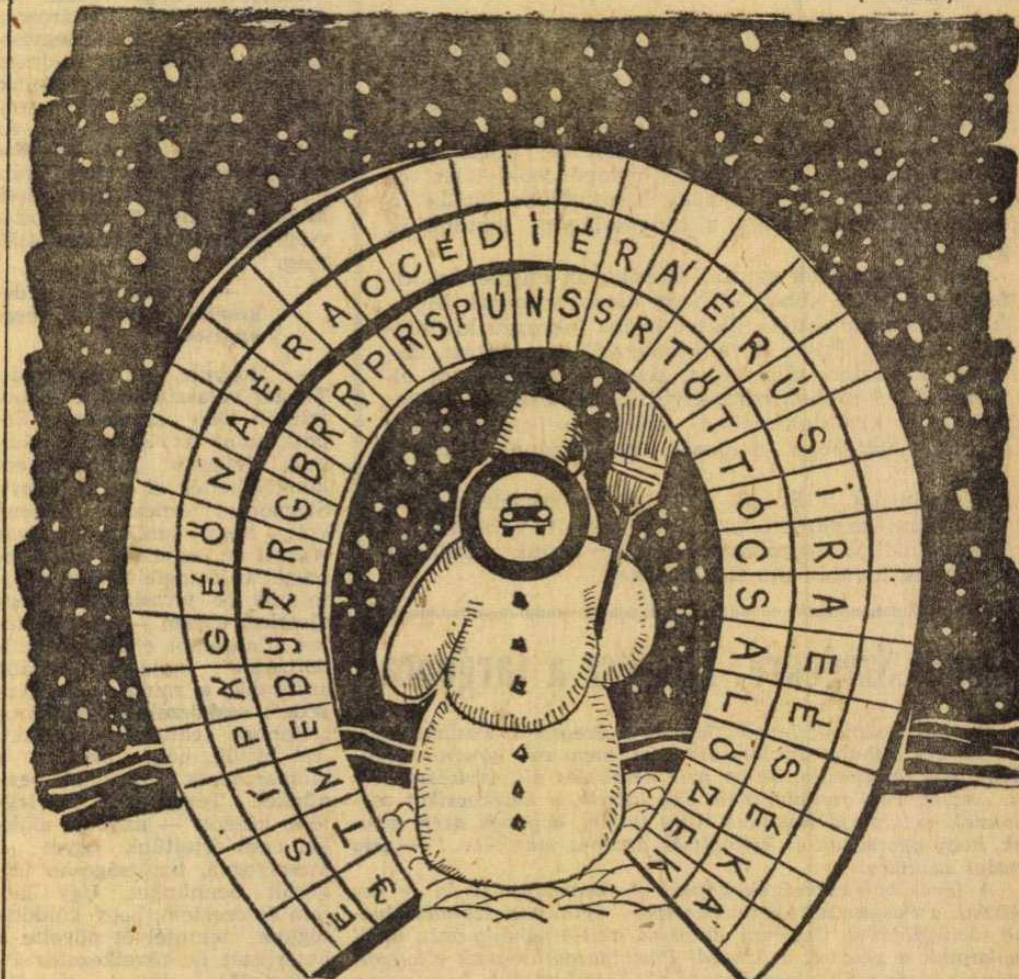
Köszönjük a szíves vendéglátást, szívesen elmegyünk más-
kor is.

őzv. Institoris Antalné
nyug. posta. vez. főellenőr

Egy rejtvénypatkót nyújtunk át az olvasónak újévre. Ha a „szerencsepatkóban” függőlegesen elhelyezett hárombetűs szavak kezdőbetűit beírja, a patkó külső peremén kialakul egy közlekedési közmondás.

Kérjük, terjessze ezt a közmondást ismerősei és barátai körében is, hogy minél több ember emlékeztetőbe vessen!

(—kiskun)

Megfelelő: Türelem biztonságos közlekedést terem.

PÁROS CSILLAG

Nem az én utcámban járok, sétálok délután. Egy postásbácsi lép előttem, nagy börtáskája duzzadt, a sok levél alaposan kitölti az oldaltáskát. Megszólítom:

— Nagyon sok a posta?

Rámnéz. Tudhatnám. Kövérkés a postás, fehérrel beszótt bajusza van. Ha statisztikus lennék, kiszámítanám, hány emeletet járt már meg életében, a lépcsőfokok túlénének a sztratoszférán. Hátszor volt ujjja a csengőgombon? Nem vagyok statisztikus, kíváncsi sem vagyok túlságosan, de ha már beszélgetünk, megkérdezem:

— Hány levelet kapott ebben az évben?

Legyint: egyet sem. Akkor feleljen arra: hányat írt? Kiderül, a postás bácsi nem sokot levelezni. Jó. Rzt mondják, a suszter rongyos cipőben jár.

Megyünk néhány lépést, kapuhoz érünk, a postásnak be kell mennie, kezében a kikészített levélcsofó, majdnem minden lakóhoz bezörget. Azt mondja:

— Eletemben igazán csak egy levelet írtam. Harminc éve. Tudja, volt egy lány...

Fülelek, kezd érdekes lenni. A postás baljával megtöri a tömött bajuszt. Arca jó piros, de borostás, szeme alatt bőrcacskó, tokája is van. Volt egy lány...

Vagyis... a postás bácsi a kapuban áll, elbeszéli. Akkor húszéves volt, a lány tizenkilenc. Szőke? Szőke. Szép? Erre mit feleljen? Nagyon szép. Gyönyörű.

Tudom, nem illik tovább kérdeznem. Mégis: karcú? — Jó alakú — mondja a postás. Hasán összehúzza a posztóköpenyt. Közben néz engem, mi-féle lehetek, hogy faggatom. Olyan odaadó, buta kíváncsisággal nézek vissza rá, hogy felelget, pedig már indulnia kellene a házba, sok a posta.

— Annak a lánynak írt levelet?

— Neki. Csakis neki.

Kerülgetem az újabb kérdést.

— Mit írtam neki? Hát... Mit írtak a fiatalok? Szeretném, ha emlékezne rá, mit írt.

— Mit is?...

Aztán emlékszik. Ugy gondolom, nem felejtette el soha. Példálózgatást, galambokról. Szívról. A hajáról. Saját magáról. Hogy este is rángodol, meg reggel is. Amit a fiatalok írnak egymásnak. Mindenfelé. Vagyis, nagyon tetszett neki

az a lány. A szeméről is írt neki. Az ember idős korában nem ír a lánynak a szeméről, meg arról, amit érez: ha húszéves valaki, akkor sóhajtozik — nem igaz?

A szomszéd házba minden nap visz valakitől egy levelet, néha még kettőt is, egy fiatal tisztviselőnek. Mindig lila boríték, előfordul: lila pecsét is van rajta. Bár most

már nem divat a levélpecsét.

Fiatalok, szerelmesek, hát levelet írnak. Ő is azért írt annak idején. Régen volt, nem tudja, miért beszél most róla.

De hát... Az a fiatalember, aki mindennap ír a fiatal tisztviselőnek, az sem felejté el. Vagy elfelejté, vannak mindenféle emberek, nem igaz? Ő meg még csillagokról is írt annak idején. Páros csillagról, hiszen értem, ugye?

Értem. Kis színtem. A postás bácsi beljebb húzza homlokán a sapkát. Most a legnehezebb következik. Olyan jó lenne tudni: az a lány mit szolt a levélhez? A páros csillaghoz?

— Mit szolt? Mit szolt? Hát én azt a levelet nem küldtem el.

Szeszélyből, séta közben, unalomból szólítottam meg a postás bácsit. Véletlen, hogy felelt nekem — íme, most rábukkantam valamire, titokra. Kihúztam véletlenül egy régi-régi fiókot. Irószerecske: találkoztam ezzel az emberrel és elmúlt fiatalságával.

Ahogy álltam a hideg kapualjban, novellahősnek láttam már a postást — a levelet nem küldte el. Levelek jutnak eszembe, Karenina Annáé, Bovarynéé is ilyen forrók lehetnek, ha más stílusban, de azonos fűtésűek. Vagy Zweig Egy ismeretlen levele, ez a tragikus lüktetésű novella, levél alakban, és Juhász Gyula Annája, a szerelem millió hangszere, versben, szonettben.

El nem küldött levél — egy

ember balladája. Páros csillag... — a népdal ízével, őszinteségével. Postás, s nem dobja be élete egyetlen levelét... Vigyázz, ha nagyon sokáig forgatod, meghemperedik az érzélgőség iszapiában! Tehát ridegen, tárgyilagosan, a bonckés hidegével: egy húszéves, egy szőke, egy hivatásos postillon d'amour, és nem küldte el a levelet, vallomását, elmulasztott valamit húszéves korában és nem pótolhatja már soha. Valaminek történnie kellett a múltban, és nem történt meg. Vége, sokkal befejezettebben, mint egy diluviumkori földregzés. Betűket írt, maga módjára megírta érzéseit, pontosan azzal a hevülettel, ahogy a legnagyobb költők a maguk módján. És nem küldte el: az egyszerű remekmű olvasatlan maradt, a titok semmivé sorvadt, elsikkadt egy vallomás, amely bármennyit ismétlődik is, mindig új marad.

Álltam a hössel szemben, és néztem az elkallódott kincs vesztését, néztem: felületes barátkozásunk jelenére is, mely részvételt, gyüttérzessel. Néztem, ahogy gyászolók szánakoznak.

— Nem küldte el?...

— Minek — szolt a postás bácsi —, minek küldtem volna el — s már indul a levelekkel —, egy hét múlva úgyis megesküdünk.

A kapualjban visszafordul. — Négy uhókám is van már! Harminc év, uram...

TILOS A SZERELEM

A mozikközönség szórakozni akar, felvidítást, kikapcsolódást kíván, derűre, sőt kacagásra vágyik. Ez az igény bizony sokszor hangzik el. A közönségnek, mint legtöbb szór, most is jogos az igénye.

Ezért csak örülni lehet, ha egy-egy hazai filmünk könyved hangvételű, jól szórakoztató, felfrissítő, és képes meg is kacagtatni a nézőket. A Tilos a szerelem című vígjáték márpedig ilyen, élvezetes és szórakoztató, kedves történetei egyszerű igazságot példáznak: sorsát, a szerelmet senki el nem kerülheti. Még akkor sem, ha kézzel-lábbal és mindenféle elméletekkel kapálódzik is ellene. Frissesség, gúnyos és megértő fintor, ter-

Arankára, az egykori postás-kisasszonyra akkor haragudtam meg rettenetesen, amikor utálatos kis lenéző mosollyal visszadobta a külföldre szánt Képes Újság gyűjteményemet. — Ez így összevissza nyálazva, ragasztva nem lesz jó, elvtárskám. Szíveskedjék spargával keresztbe átkötni. Csak így fokadam el...

Hazamentem, átkötöttem, s loholtam a postára Arankához.

— Így se jó még — ingatta mosolyogva szőzi kis fejét. — Ugy összekutyulta az egészet ezzel a behemót, vastag madzaggal, hogy nem lehet az újsághoz hozzáférni.

Csuda mérges lettem. — Tessék megmutatni, hogy csináljam?! — sziszegtem Arankára.

Ollót, papírvágó kést és cukorpárgát nyomott a kezembe, s kért, hogy üljek egy asztalhoz, ne álljam el a sort. Kössöm át a lapot lazán, szép finoman...

Leültem, szétvágtam, átkötöttem, megcimeztam, s közben kétszáztízre emelkedett a vérnyomásom. Beálltam a hosszú csatasorba, visszaadtam Aranka gyilkos szerzőjait, s néztem rá könyörgő tekintettel.

— Jó lesz így? — kérdeztem két mély sóhaj között. Tekintetével vállonveregetett.

— Nagyszerű!... Na látja... — s füge ujjával rakta a mérlegre. — Simán vagy ajánlja?

— Mehet simán — mondtam. — Azt hiszem, így is megkapja a címzett egy héten belül.

— Még szép! — mosolygott Aranka. — Már holnap megkapja. A Naftalin út csak néhány sarok innen.

— Igen ám, de Brassóban a Savinesti utca kissé messzebb van... Félreértés ne essék, a Naftalin úton én lakom... Paprikavörösen megdörgölt, ne vicceljek vele, nézze meg az ember, mutatta a címzést: Naftalin út 16/b. Szörnyű zavarba hozott, szégyenkezve kapkodtam fejem-

hez, s mentegetőzve hümmögtem, mekegtem. — Ezer egy bocsánat. Eskiúszóm, nem tudom, hol jár az eszem... Ilyesmim még velem nem fordult elő. — Kérem... — mosolygott anyagi kedvesen. — Semmi baj. Tessék újra megcsinálni az egészet. Záróra volt, mire végeztem. — Sajnos — tárta szét karjait, amikor fáradtan, izgatottan visszatáncorogtam ablakához —, ma már nem vehetem át... Csúnyán nézhettem rá, mert íjeden így folytatta: — Legfeljebb a szemben levő presszóban, ha megvár... Boldogan vártam rá. Dühöm elpárolgott, mire megérkezett tündöklölve. Szinte alig ismertem rá a szigorú postás-kisasszonyra, aki ezt a kalváriát járatta velem.

Mindez körülbelül másfél éve történt. Azóta én is fejlődtem valamit. Epp tegnap hallom, amint egyik barát-nője előtt büszkén megdicséret: — Képzeld, a férjem már egyedül pályázza Fricikét. És szépen át is köti...

Zolta András

Téves kapcsolás

A szórakozottság világbanakának, koronázatlan uralkodójának Ballagi Mór professzort, a múlt század végén elhunyt kiváló nyelvész, természettudóst, szakíró ismerik. Ő volt az a derék ember, aki egy tot partján órával a kezében mérte egy hatalmas kecskebeka pulzusát, ő tudja csak, milyen okból. Bevégezvén ezt a hasznos és izgalmas műveletet, elgondolkodva bolygott (nyilván elégedett volt a kapott eredménnyel), majd lassú, óvatos mozdulattal mellényzsebébe csúsztatta a békát, és egyetlen, határozott, gyors mozdulattal behajította zseboráját a tóba. Kétségtelenül klasszikusan szép példája a szórakozottságnak, s én nem is kívánom kisebbíteni. Sőt a professzorok szórakozottsági egyetelmét sem akarom megostromolni, mégis elmondok egy történetet, amelynek hőse nem professzor, hanem egyik közismert művészünk. Úgy érzem, méltó helyet kaphat amazok között.

Íme a történet.

Az előadásnak vége. Nehéz előadás volt, klasszikus műfaj szerepe, szép feladat és fárasszó. A művész hazatér. Lefeküdni még nem tud, még kissé zaklatott. Ül a fotelban

és olvas. Néha félreveszi a könyvet, cigarettára gyújt és a füstöt nézi. Karikákat ereget. Éjszaka két óra van. Csnd. Egyszerre élesen csörren a telefon. A művész összerendez, egy pillanatra nem fogja föl a zaj eredetét, abban a másik világban, ahonnan érkezett, ez a zaj ismeretlen. A telefon kitértőn csöng. Odahúzza magához az asztalkát, fölemeli a hallgatót.

— Halló.

A vonal túlsó végén udvarias férfihang.

— Halló, 32—18—64?

A művész udvariasan válaszol, hangja ment minden indulat.

— Nem, kérem, itt 321—864.

— Ó, bocsánat — mondja zavartan a hívó —, úgy látszik tévesen tárcsáztam, vagy tévesen kapcsolott a készülék. Elnézést kérek, hogy késő éjszaka megzavarodtam. Igazán nagyon kínos számomra, még egyszer bocsánatot kérek, hogy megzavartam.

A művész udvarias és megnyugtató hangszíjjal szól.

— Sose szabadkozzék, kérem, lényegében nem történt semmi, úgyis szolt a telefon!

— bródy —

KINDZIERSZKY EMIL

KALAND
A POSTAMÚZEUMBAN

(7)

FANTASZTIKUS KISREGÉNY

Hamarosan a város fölé érkezünk. Utközben is találkozunk néhány monorozóval, itt a belterületen azonban úgy ellepték az eget, mint meleg nyári esteken a repdeső bogarak a villanygökök környékét. Mégsem érzem zsúfoltságot. Határtalan útnak látszott a levegő, amelyben a monorozók egymás akadályozása és az összeköttetés veszélye nélkül bátran repülhettek. A monor rendkívül nagy mozgékonyaságát a fecskékhez hasonlítanám. A készülékhez tartozó radar közeledő akadály esetén automatikusan szabályozta a vezérlőművet. Lehetetlen volt egy másik monorozóval karambolozni. En csak amiatt szorongtam, hogy monorom valamilyen üzemi zavar miatt felmondja a szolgálatot és menthetlenül lezuhanok. Giga megnyugtató, hogy ha a monor hirtelen leállna, akkor sem kell félnem. Független irányú gyorsulás esetén automatikusan kinyílnak a hátunkra szerelt különleges ejtőernyő. Ez nem volt nagyobb és nehezebb, mint egy összehajtható esernyő, bár kinyitva mintegy 50 négyzetméter nagyságú felületet alkotott. Földre érésünk után közelebből is szemügyre vettem, csodálatosan szivós anyagból készült. Gyufaszál vastagságú merevítőrudjait meghajlítani sem tudtam, s a köztük kifeszített hártványonosságú burkolat is ellenállt minden szakítási kísérletnek.

— Kár, hogy csak nyáron és csak nappal lehet monorozni — mondtam Giganak —, télen megfagyna az ember.

— Tévedsz — válaszolta Giga —, fűtött ruhákban télen is vígan monorozunk. A sötét, de még a legsűrűbb köd sem akadály. Ilyenkor infravörös szeműveget használunk. Azt bizonyára tudod, hogy az infravörös sugárzás, vagyis a hőszugárzás és a látható fény között csak hullámhosszban van különbség. Ha feltesszük az infravörös szeműveget, koromsötét éjszakában és ködben is úgy látunk, mint nappal, kristálytisztan időben.

— Ezek szerint fölösleges az utcai és minden esti világítás.

— Meg tudnánk lenni világítás nélkül, de kényelmesebb mindenit kiválgatni, mint a sötétben állandóan átalakító szeműveget viselni. A magfűzős erőművek szinte korlátlan mennyiségű elektromos áramot állítanak elő. Nincsenek energiagondjaink, nem kell takarékoskodnunk az árammal. A fény nálunk nem fényűzés.

Giga szavait az elémtároló látvány mindenben igazolta. Eppen a Margitsziget feletti repültünk. Káprázatos fényárban úszott a Duna-part, a sziget, valamennyi utca, noha még világos volt, a Nap csak most készült lebuyni a budai hegyek mögé.

A Postamúzeum épületének a tetején lan-

doltunk, majd átöltözés után az itteni étteremben vacsoráztunk. A mesebeli „terülj asztalkám” itt valóságossá változott. Az ételpon kiválasztott ételnevek mellett egy gombot kellett megnyomni és néhány perc múlva már előttünk voltak az izes falatok. Persze ebben nem volt semmi varázslat. Az asztal széles, csőszzerű lábában éltelt működött. Amikor a gombnyomással megrendelt étel a liften megérkezett, a láb fölött az asztal közepe dobozszzerű kinyílt, majd becsukódott, amint az ételt a tálcáról levettük. Közben a hatalmas étterem teljesen benépesedett. Asszonyok, férfiak, gyerekek ültek körül az asztalokat.

— Ezek mind postások?

— Igen, hiszen ez az igazgatóság üzemi étkezdéje.

— A Budapesti Postaigazgatóságé?

— Nálunk már csak egy igazgatóság van, amely a hajdanai Postavezérgazgatóság szerepét tölti be.

— Talán a vidéki postaigazgatóságok is megszűntek?

— Véglegesen. A mi technikai adottságaink mellett a régi igazgatósági szervezet elavult. A ti időtökben minden igazgatóság csak adminisztrált, sőt, legtöbbszőr csak újraadminisztrálta a vezérgazgatóság rendelkezéseit. Mondok egy példát, amihez hasonló ezerszámra őrzünk a Postamúzeum irattárában. Valaki mondjuk panaszt tett az egyik postahivatal munkájára ellen. A vezérgazgatóság ügyiratot csinált, s kivizsgálás végett elküldte az illetékes postaigazgatósághoz. Innen tovább vándorolt az ügyirat a hivatalhoz, az pedig jelentett az igazgatóságnak, az utóbbi a vezérgazgatóságnak. Legjobb esetben ezzel véget is ért az ügy, de gyakran ez a „körbe-körbe”-játék többször is megismétlődött. Így bőven volt munka, s az előadók joggal panaszkodtak a túlterhelés miatt. Azt már nemigen vizsgálták, hogy az ilyesféle munkára szükség van-e? A vezérgazgatóság szükségessé bővített újratermelés nálatok — sajnos — az adminisztrációban is bekövetkezett, de itt már haszontalanul.

— Szigorúan ítélj meg bennünket, Giga, az útkeresés buktatókkal jár.

— Félreértetted a szavaimat. En nem vádolk benneteket, csupán az akkori helyzetet vázoltam fel. Technikai fejlődés és még néhány dolog kellett ahhoz, hogy a túlságosan elburjánzott adminisztrációt csökkenteni tudjuk.

— Mire gondolsz?

— Ezt majd a gyakorlatban mutatom meg. Most azonban nézz hátra, ha valami érdekessé akarasz látni.

Megfordultam és a város fényárban úszó gyönyörű panorámája tárult felém.

— Ne a városra nézz — figyelmeztetett Giga —, hanem az égre.

Pest fölött a telihold ragyogott az égbolton. A szó szoros értelmében ragyogott, nem pedig ilyen sápadt, ezüstös fénnel világított, mint a mi holdunk itt a Balaton felett — mutatott Binci az égre. — Látod mennyire élesek a mi holdunk körvonalai?

Illusztrációk: Bakallár József

Amit ott a teraszról láttam, egészen más volt. A holdat elmosódott szélű, fénylő gyűrű vette körül.

— Mi történt a holddal?

— Céljainknak megfelelően átalakítottuk szivár felszínét. Van már víze, légköre, növényzete. Megtelepedett rajta az ember...

(Folytatjuk)

A portás udvariasan közli: a lift csak tizenegy óra ötven perctől működik. Nem tudja miért, én sem, így van: rendelkezés. Indulok, egy emeletért még nem morog az ember.

„A vezető elvtársat keresem.” „Milyen ügyben?” Válaszként a nevetem morgom, alig hiszem, hogy érthetően, de elfogadják, úgy látszik, a kérdést csak a megszokás szülte. Kicsit várni kell, foglalják helyet. Jó. Három perc múltán bent vagyok, máris kellemes a közérzetem, íme, mint jut be egy egyszerű ügyfél. *Palatin János*, a Távbeszélő Tudakozó és Névsorszerkesztő Hivatal vezetője megkönnyebbülve veszi tudomásul, hogy csupán a saját zargatja, és nem telefonkönyvet óhajtott látni.

„Kétszáz ezer példányban készült — és nincs. Az új előfizetők, a frissen bekapcsolt állomások boldog és büszke tulajdonosai pedig ott alkarcják látni az új készülék mellett. Nem megy. Aki nem foglalkozik vele, alig hiszi, mennyi gondot okoz ez az »egyszerű munka«. Naponta száz telefonszám változik meg: új állomások, lakásváltozás, leszerelés. Negyszázöt tona papír szükséges egy új kiadáshoz, és bizony, papírral nem állunk kedvezően. És egyre vastagabb lesz a könyv, a kezelése egyre nehezebb, új megoldást kellett keresni.”

Az új megoldás egyben papírmegtakarítást is eredményez. 1966-ban jelenik meg a közületek, hivatalok, intézmények számaikat tartalmazó könyv, egy esztendővel később a magánszemélyek számaikat tartalmazó könyv. Az előbbi csupán az érdekeltek kapják meg: szellemes megoldás. És mellesleg: kb. 250 tona papírmegtakarítást! Persze, a túlzott szigorúságnak némi engedmény megtehető javasolnám. Így azt, hogy minden közület kapjon néhány, magánszemélyek számaikat tartalmazó könyvet, és azok a magánszemélyek, akik nem magánszemélyek: írók, újságírók — kapjanak a másik telefonkönyvből is. Úgy vélem, ez az „önző” szempont nem igényel indoklást.

„A szerkesztési módszereinket szinte állandó jelleggel formáljuk, és mindig akad új és újabb szempont. Úgy tűnik, nem is olyan könnyű a telefonkönyvet olvasni.”

Valóban nem, bár a MÁV menetrendjéhez viszonyítva elemi iskolás olvasókönyv. És mégis! A közületek, vállalatok, intézmények hivatalos neve megközelítőleg sem azonos közfoglalmú nevükkel. A „szivarka” több milliós nagyságrendű nyomdai megjelenése után is cigarettá maradt, a dohánybolt — trafik, a távbeszélő — telefon, és a Budapesti Fővárosi Tanácsa — Fővárosi Tanács! Jól tudja ezt az utóbbi is, tessék csak megnézni az irányító feliratokat: Fővárosi Tanács ilyen vagy olyan irodája! Ugyan ki keresné a mozgófényképszínházakat a telefonkönyvben? Mozik — és ott is találhatók. Helyesen. De a kávéházak, éttermek már a vendéglátóipárnál bosszantják a jámbor keresgélőt — fölöslegesen. Mint ahogy fölöslegesen nem kívánok további példákat sorolni, van belőlük elég. Azt sem vitatom, hogy ezzel a kétféleképp megoldottnak tekinthető ezek a problémák, hiszen a közületek stb. ismerik és számot tartják egymás hivatalos elnevezését.

Pataki Gizella szb-titkár az ellenőri asztalnál találok. Néhány percre „átadja” munkakörét, fülemen a hallgató, a 23-as munkahelyhez kapcsol. Kellemes, fiatal hang válaszol a kérdésekre. Szerényen és nagy biztonsággal. Pillanatnyi habozás nélkül helyesbíti a kérdést, amely két vonatkozásban is hibás, és máris adja a választ, hogy utána fogadjon egy újabb jelentkezőt. Közönet hangzik el, és a 23-as, *Hatvani Anna* már ismét fogadóképes. Az ellenőrző lapja „árulkozik”, 32 előirányzattal szemben nem ritkán éri el a 70–80 választ. Az automata sürget a falitáblán gyullad a jelzés: ügyfél vár a vonal túlsó végén, a lányok pillantása

felel: igen, látjuk! — és máris kialszik a fény. Naponta 15–16 ezer hívás: szám szerint, utca szerint, név szerint, s ki ki pártjára lel. Az ellenőri asztaltól balra áll az „okosok” pultja. Lexikonok, kézikönyvek szegélyezik. Kapcsolok a táblán, *dr. Nagy László* jelentkezik: „Különleges tudakozó!” Az Egyesült Izzó Bródy Imre brigádjának névadójáról kerek felvilágosítást. A válasz tömör, világos és megnyugtató, s ha nem látnám, hogy a lexikonból olvassa, elhinném a hangnak, hogy nincs szüksége segítőeszközre a válaszhoz. A *Parkas*—*Ratkó* díj utáni érdeklődés már zavarba hozza. Rövid konzultáció, sajnos, meddő, a kérdés válaszalattal marad: nincs kütfő! Ez egyben figyelmeztető is: bővítésre szorul a kézikönyvtár. Minden válasz ismeretét bővít, valóságos kis népművelési apparátus ez, szórakozó, szorgos és hasznos, a legjobban bővítési igényvel. Külföldről érkezett gép instrukciója: fordításához segítséget kér a Különleges tudakozótól. Mennyi az Alkotmány utca 12. számú ház tengerszint feletti magassága? Hívjuk fel a Különleges tudakozót! Kérem, milyen nyakkendőket vegyek föl kiskockás zakóhoz, ha...? És a Különleges tudakozó válaszol: tájékoztat és mélyebb ismeretek felé irányít. Komolyabb analízist eddemelne ez az aprócska szervezet, talán még tárcaközi megbeszélést is, hogy a népművelésnek adott hasznos munkáját a népművelési tárca anyagi segítséggel és egyéb-ként is megbecsülje. Alig hiszem, hogy kellő ismeretek birtokában elzárkóznék tőle!

Másnap. Három emelet már indokolja, hogy az ember morogjon egyet. „Kímorgom” magának a liftet, mert ugye, csak 11.50-tól, a portás sem érli, miért, én sem, így van: rendelkezés. (Ké?)

Kovács Ferenc, a Központi Táviróhivatal helyettes igazgatója már vár, ő lesz a cícceróné. Nagy lendülettel kezd magyarázni, hol értem, amit mond, hol nem (nem ő tehet

róla, botfűlnek dalol), a lényeg számomra az, hogy a szakmai szeretet fűti minden szavát. A 02-ön már otthonosabban érzem magam, személyes kapcsolatunk van egymással, régi jó barátok vagyunk. Az óriási terem lenyűgöz, az egyszerű adatok élővé válnak. *Sándor, József*: 7–8 ezer névnap távirat, *Anna* napkor 5–6 ezer, *Erzsébet*, *Mária*, *Katalin* 6–7 ezer, *Ilo*na 7000–7500, és a táviratrekorder: az anyák napja, 10 000 jókívánsággal (Országosan 80 ezer!) Követ vessen rám, aki akar: valami meghatározó gyöngöcske árad ezekből az adatokból, emberi érzések, és a legemberibb, a gyermeki szeretet himnusza. A táviratok rideg-hideg betűi megtelnek emberi értelemmel-érzelemmel. „Anyánk beteg, azonnal gyere”, „Józsika túl van minden veszélyen”, „Kérünk két tucat ábronsót, azonnal, utánvétellel”, „Mindkettőtöknek hosszú és boldog életet kíván a B. család”.

Az ellenőrző asztal itt is a magához vonzó, tiszteletteljes, a feltehetően lámpák tűzijátéka mellett éber figyelemmel ül *Kovári Béla* ellenőr, az szb elnöke. (1937 óta van itt, 1929 óta a postánál) Belekíváncsodom a munkába. Kattanás, gombnyomás: a 17-es asztalnál vagyok. *Hallgatom Balázs Gizella* szavait. Minden a megszokott rendben, ám egyszerre váratlan fordulat: „...kérem, nem mondta, hogy német nyelvű táviratot kíván feladni.” „Nem kérdezte, kedves!” Az ügyfél hangja mosolyog. Vár, *Kovári Béla* azonnal intézkedik, én váltok az asztalon, és már *halom Fábán Józsefné* (16-os) hangját: „Távirda vagyok! Távirda vagyok!” Két perc telt el a visszahívásig, az ügyfél sem sokallja az időt, és máris indul útjára a távirat, országátáron át: *National Bibliothekar*... *Wien* — közben egy kis segítség: „Betűző, kérem!” — és befejezésül az alálrás: *Helikon*. De mennek itt táviratok angol, francia, orosz nyelven is, sőt, olyan nyelven is, amelyet

csak a betűk egymás utáni diktálásával tudnak átvenni. (Persze, csak latin betűkkel vesznek föl, a cirill betűkkel bizony ez okoz némi gondot.) Szeretném látni-hallani *Piroskát*, aki görögül, albánul, bolgáru, oroszul és magyarul vesz fel táviratot, kivált a legutóbbi érdekelte: *Piroska* ugyanis — görög! 1948-ban került hazánkba, háromszentidős volt akkor, és még *Paraszki*jevi volt, nem *Piroska*. És *Ziku* volt a családneve. *Ma Virág Lászlóné*, és azért nem láthatom, mert magyar hazánkat, magyar hazáját gyarapítja egy új állampolgárral: szülői szabadságon van. (Ezúton küldöm táviratomat jókívánságaimmal *Piroskának*, az újszülöttnak, a boldog apának, a hazánkban élő két *Ziku*-testvérnek és *Ziku* mamának — kérem, továbbítsák.)

Néhány rontott távirat került az ellenőri asztalra: a 01-et akartam hívni, az interurbánt, bocsánatot kérek... közben megérkezett, akinek táviratolni akartam, kérem törölni... — aztán néhány olyan, amelynek hangja goromba, olykor még a közérköcsöt is sértő. Az ügyfél áthangolja mondandóját, vagy káromkodik egyet a telefonba. Az utóbbi ellen nehéz tenni valamit, hacsak azt nem, hogy nem hallják meg...

Az ebédlőben telt ház van, az asztalokon két menü vetekszik egymással: A-menü: gombaleves, szalontüdő gombóc, B-menü: gombaleves, reszelt maj és rizs. Mindkét menü fogyasztói a magukét vallják jobbnak. (En mindketőt megízleltem, nem óhajtok döntőbíró lenni: izre, mennyiségre minden kritikát elbírnak.) *Németh Györgyné* ételtechnikus (!) a távollevő vezető helyettesít. Tapasztalt, sok konyhát ismerő szakember: elégedett. *Tégi Istvánné* szakácsnő, 14 éve vezeti ezt a konyhát, az ő munkáját az emberek hangulata dicséri, elvégre nemcsak igével él az ember.

Különösen zsúfolt nap volt ez a mai.

Bródy Imre

TÉLI KÖNYVVÁSÁR

A könyvkiadás és a könyvtérjesztés ünnepi eseménye a Téli Könyvvásár. Az utóbbi években a szó szoros értelmében divattá vált nálunk a karácsonyi könyvajándékozás. Csaknem száz új könyv jelenik meg ez alkalommal és tájékozódásunk szerint bő választék, tartalmi gazdagság és a kivitelezés színvonala jellemzi a kiadványokat.

Igen örvendek a tény, hogy különösen gazdag a választék az élő magyar irodalom területéről. Hogy csak néhány nevet emeljünk ki: *Kassák Lajos*, *Illyés Gyula*, *Aprily Lajos* új verseskötetével jelentkeznek. A mai külföldi szépirodalmat igényesen összeállított antológiák, világiskert aratott regények képviselik. A klasszikusok közül nagy öröm Ady és Radnóti összes verseinek megjelenése; az Isteni színjáték és a Háború és béke új kiadása is nagy érdeklődésre számíthat.

Csak üdvözölni lehet a Téli Könyvvásár programjában az olyan eseményeket, mint *Szabó Pálnak* a Szépirodalmi Könyvtár által rendezett debreceni szerzői estjét, vagy a fővárosi és országos tartott író-olvasó találkozót, a Könyvklubban rendezett kiállítást és az ajándékozási tanácsadót. Az idei téli könyvvásár jól előkészített, és minden bizonnyal szép sikere is lesz.

HUBAY MIKLÓS:

A megváltó mutatóvány

Rendkívül érdekes, sőt, izgalmas könyvet vehet kezébe az olvasó: *tárgya a magyar drámairodalom*. *Hubay Miklós* 25 év termését gyűjti össze e kötetben, a hazai drámairodalomról közölt cikkeit és a kortársokról rajzolt nagyszerű portréit. Ezek az írások valóban megragadják a művészetek nyeneit ugyanúgy, mint a színházzal, irodalommal ismerkedő olvasót. Elmélyültség és könnyedség, megalapozottság és frissesség, ötletgazdagság jellemzi *Hubay* írásait.

Hubay bátrán vitázik, olykor meghökken egy-egy megállapításra, gondolatfűzésre, ám sohasem igényli magának az egyedüli megváltó igazság jogát. Szubjektivitása, hevülete óriási tudathalmazra, tárgyi ismeretre alapozódik, s ezért rokonszenves és meggyőző.

„A megváltó mutatóvány” a szerző szándékához híven felcsillantja, hogy annyi elmu-

lasztott alkalom után, elérkezett a magyar drámairodalom nagy korszakának lehetősége.

HORVÁTH ÁRPÁD:

A fényképezés és a film története

A könyv két része: Álló képek és Pergő képek, a fényképezés és a film történetének szinte teljes anyagát felöleli. A könyv fő érdeme, hogy bár a fényképezés és a mozi technikai művelődéstörténeti fejlődését tekintti át, ezt nem száraz szakírói módon teszi. hanem mindig érdekes, »sztoris« képet ad a kezdet kezdetéről, majd a filmtechnika jelenéről, holnapjáról.

Nagyon érdekes a fényképezés első szakaszairól írott történeti összefoglalás. Kiderül, bármily különösen hangzik is, hogy a fényképezés elsősorban nem optikai és finommechanikai, hanem mindenekelőtt kémiai probléma. Aligha gondol az ember arra, hogy a szerény papírosdobozban rejlő fényérzékeny filmek és papírok megalkotása nehezebb feladat volt, mint a bonyolult, csodálatosan finom szerkezetű fényképezőgépek.

A „Pergő képek” című második rész, amely a filmtechnika történetét tárja elénk, már ismertebb, ám talán mégis érdekesebb a mai olvasónak. Az előképtől a gombnyomásig a fejlődés minden izgalmas és nehéz állomásán végighaladunk a könyv olvasásával. A némafilm világa után megszólal a film, majd eljutunk a szinkronneryn át a térhatású és szélesvásznú filmek korszakáig.

A szerző szavaival: „...ezekben az írásokban engem nem mindig — és elsősorban sohasem! — az eredmény érdekelt, hanem a lehetőség. Vagy ahogy *Vörösmarty* mondotta: „A zálog jövődobb, fénylőbb birtokért.”

A *Postás Szimfonikus Zenekar* „Remekművek” sorozatának második hangversenye — legalábbis, ami a koncert második felében megszólaltatott *Eroica* szimfóniát illeti — az együttes működésének tán eddigi legemlékezetesebb estje volt. Azúttette a Német Szövetségi Köztársaságból érkezett kiváló vendégkarmester, *Heinz Finger* irányítása, valamint a koncert első felében *Molnár Agnes* kezéreműködésénél és *Werner Mária*, a jeles kórártúr szoprán közreműködésénél.

A műsor tényleges nyitánya az opera tizennyolcadik századi nagy reformátora, *Gluck*, hamarosan két évszázados, nevezetes művének, az *Iphigenia Aulisban* című operának a nyitánya volt. A mű megszólaltatása korrekt volt, itt-ott felcsillantak a zene drámaiságának azok a jelei, amelyek éppen a zenedráma nagy felfedezőjét olyannyira jellemzik. Itt azonban még nem teremtődött meg eléggé a szükséges kontaktus a zenekart vendégként immár második ízben irányító német dirigens és az együttes között.

Mozart A-dúr hegedűversenyének, valamint „*Exultate jubilate*” áriájának kíséretében fokozatosan oldódott a két kapitális összetevőnek, a zenekarnak és irányítójának viszonya, s mindinkább érződött az utóbbi helyes igényeinek érvényesülése a megszólaló zenében. Abban a vonatkozásban is, ami kíséretes feladatnál mindig alapvetően fontos, hogy létrejöjjön a koncentrált hangszere, illetve emberi hang és a zenekari kíséret egészséges aránya, egysége.

A hegedűverseny szólamát *Molnár Agnes* játszotta. Az a fajta művész, akinek lelkeben látszólagos fegyelműzettsége mögött izgatott mozgás megy végbe. Az áriát *Werner Mária* énekelte. Nemigen lehetne hossza sorolni a neveket hazánkban: ki tudta volna még megszólaltatni a híres és kényes *Mozart*-áriát a szoprán-kórártúrának ezen a szintjén. Eneklése pontos, választékos, szép mindenfajta, a *Mozart*-zenétől (minden igazi zenétől) idegen külön hatáskeresest, „brillirozást” mellőz.

Szünet után *Beethoven* szimfóniáinak egyik méltán legnépszerűbbike, a III. (*Eroica*) szimfónia hangzott el. Bármilyen jeles állandó irányítója legyen is egy együttesnek — mint az adott esetben is — mindig nagyon hasznos időnként vendégkarmesterek meghívása, ha az illető jó képességgel, határozott zenei koncepcióval rendelkező muzsikuss. Minden együttes zenészeinek öröm és élmény — s akkor feltétlenül a hallgatóságának is — felfedezni egy más ismert mű új és új szépségeit, megszólaltatásának helyes és stílusos módozatai közül (mert a lehetőség sosem egyetlenegy) valamely eltérőt az addigót. *Finger* lényegében a klasszikus, kiegyensúlyozott *Beethoven*-játékában véli megtalálni minden idők tán legnagyobb komponistájának félreismerhetetlen hangját — és ebben igaza van. Ez csak akkor hiba és katasztrófális értécsökkenés, ha az értelmezés a szenvedélyek teljes visszafogását jelenti, a klasszikus valami hideg szoborszerűségét, a kiegyensúlyozottság, a színek elhalványodását, a romantikával való minden rokonság tudatos megtagadását. Ilyesmirel szó sem volt. *Finger* „hagyja muzsikálni” az irányítója mellett a zenétől elragadtatott zenészeket, csak a művészeknek mindig kötelező korlátait nem engedte átépíteni, semmiféle olcsó és „szivbemarkoló” öblösség kedvéért, amit *Beethoven* gigantikus művészete csakugyan nem viselhet el. Igen nagy gondot fordít az egyedül és csoportban megszólaló hangszerek pontosságára, tisztaságára, s a hangzásarányok megőrzésére. Mindezt nem brutálisan, hanem muzikáltsággal és egyéniségének hatóképességével érte el. Így lett a szépen megszólaltatott *Beethoven*-szimfónia a zenekar tán eddigi legkiegyensúlyozottabb, legemlékezetesebb teljesítménye.

Rajk András

Miért Debussy és Wagner?

A *Postás Szimfonikus Zenekar* bérletsorozatának műsortervéről is szó volt a *Postás Dolgozó* novemberi számában. Egy zenekar profilját — véleményünk szerint — két tényező határozza meg: képessége és a feladatköre. Egyet kell értenünk a cikkel abban, hogy nincs olyan zenekar, amely „mindent” képes volna jól játszani. A posztászenekar művészi területe a klasszikus és barokk muzsika mellett, már létszámából adódóan is, a korai romantika területére esik. Az érdeklődés miatt azonban fel kellett venni műsorára néhány olyan későbbi romantikus reprezentatív alkotást is (*Csajkovszkij*, *Muszorgszkij*, *Dvorzak* stb. műveiből), amelyet csak kisebb-kisebbekkel oldhat meg, de színvonalban már maga is eljutott oda. Ide sorolhatjuk még — mint *Rajk András* is írja — a századforduló és a mai zene néhány — elsősorban technikai és létszámszerű — megoldható alkotását is. Véleményünk szerint ezen a területen a fejlődés első lépése a létszámkérdés megnyugtató rendezése lenne, mert ma még igen nagy aránytalanság mutatkozik vonós és fúvós kar között.

A kérdés másik oldala a műsorpolitika. Itt három tényező alakítja az együttes munkáját: a postás dolgozók igénye és zenei nevelése, a Filharmónia által rendezett fővárosi és vidéki hangversenyek és nem utolsósorban a zenekar művészi fejlődésének szükségessége. Ez utóbbira külön felhívom a figyelmet, mert ha egy zenekarnak nem adunk képességeihez méltó, sőt azt meghaladó feladatot, játéka lassan színtelen, rutinos, mechanikus muzsikálással lesz. Ez utóbbi tényező erő-

sen befolyásolt bennünket a műsorterv összeállításában, amikor is az elmondott három feladatkörből legalább kettőre: a postás dolgozók igényére és a zenekar művészi fejlődésére tekintettel kellett lennünk. Ki adjon együttesünknek a művészi fejlődésre lehetőséget, ha nem a testvérintézmény, a *Postás Művelődési Ház*? Így kerültek egymás mellé olyan műsorok, mint operast, klasszikus művek és *Verdi*: *Requiem*.

Más kérdés a művészi csiszoló munka, a kidolgozás gondossága. *Rajk András* ezen a téren is helyesen mutat rá a minőség szükségességére. Ennek a gondos elemző osztott próbákra és az egyenletesen felkészült, otthon is gyakorló tagságon kívül az is feltétele, hogy az együttest ne kötelezzék évi 120 hangverseny teljesítésére. Ez — bárhogyan is számoljuk — azt jelenti, hogy két próba jut egy szereplésre. Miután nem egy műsorszám és hangverseny roppant próbaigényes, nyilvánvaló, hogy egy sereg szereplés próba nélkül történik, ez pedig egy idő után unott, sablonos, szürke és főleg pontatlan muzsikáláshoz vezet.

Az együttes — éppen sokrétű feladata miatt — fontos szerepet tölt ma már be, mind fővárosunk, mind a vidék kulturális életében. Erdemes tehát törődnünk az együttesrel, segítenünk művészi munkáját, de el kell hátrítani azokat a technikai-szervezeti nehézségeket is, amelyek művészi munkáját eddig gátolták. *Rajk András* cikkének külön értéke, hogy lehetőséget adott a problémák elemzőbb feltárásához.

DR. KÁLDOR JÁNOS
a *Postás Művelődési Ház* igazgatója

Tudósítások a postás dolgozók életéről, megyéinkből

VECSÉSTŐL — NAGYKÖRÖSIG

Ezúttal Pest megyébe látogattunk, hogy krónikába foglaljuk a Budapest vidéki Postaigazgatóság fennhatósága alatt működő postaszervek, dolgozók hétköznapijait, az örömeiket, a gondokat. Kilenc munkahelyen voltunk, s a láttak, hallottak megközelítő képet adnak az egyik legnagyobb megye postai munkájáról.

Két ember — két világ

Vecsés az egyik legnagyobb káposztatermelő vidék. Szorgalmas dolgozó parasztok lakják, s közismert feliratok hirdetik a főváros boltjaiban is a kedvelt „vecsési savanyúkáposztát”. A postahivatalt egy kis utcában találjuk, vezetője Németh József.

Huszonnégyen dolgoznak itt, mint valami nagy család. Van úgy, hogy legbensőbb dolgainkat is megtárgyaljuk. Nagy segítség számomra a főbizalmi: Holota Éva segít tisztán halljuk a hivatalvezetőt, s hamarosan megismerjük a megdicsért szakszervezeti bizalmi is. Éva csillogó szemmel, lelkesen, nagy hévvel magyaráz. Szinte szemmel látható a benne összegyűlt nagy energia. Most az ügyben sürög-forog, hogy a jövő nyári gyermeküdvés is simán menjen. Ez év májusában választották meg bizalmi, s szinte mindenki egyöntetűen hangzottatta: nem bántuk meg.

A CB telefonközpontban Nagy Magdolnát találjuk. Sokat nem tudunk vele társalogni, hiszen a hívást jelző piros lámpák megszokott nélkül villognak. Róla csak annyit: nyugodt, udvarias hangon elégti ki ügyfeleit. Még az sem tudja kiközlenteni a munkatempóból, hogy közben festik a helyiséget. Sőt. Örül, hogy a szoba szép világos lesz.

A csomagraktárban Szentesi Ferencet és Eisen Ferencet látogatjuk meg. A polcon már alig van hely. Igen, már érződik itt az év végi forgalom.

Angolosan távozzunk, hiszen az ablakok előtt siető emberek, a hivatalvezető pedig éppen pénztárellenőrzést tart.

Egy villámpület földszinti részében találjuk meg az üllői postahivatalt. Annak rendje s módja szerint bemutatkozunk. Megismerjük Szabó László hivatalvezetőt. Tizenöt éve van itt. Valami baja lehet, mert hangja igen le-targikus, mint akinek keserű a szája. Vajon miért? Sajnos, nincs idő kipuhatólni mindennek okát, pedig talán érde-

kes is lehetne. Egy bizonyos, a helyiség nem ideális egy postahivatalnak. A sötét szobákban állandóan világítani kell, rossz a levegő is, s a mosdó szerepét egy lavór tölti be. Tizenegyen dolgoznak itt. Leg-alább egy mosdót! S ehhez talán az igazgatóság beavatkozása sem szükséges. Csepin Győzőné, a szakszervezeti bizalmi is hasonló hangulatú, a többiek is. Bizonyára a hivatalvezető hatása érződik... Nem jó dolog ilyen feszült hangulatban felelősségteljes munkát végezni.

Lenke a sárban

— A létszámunk negyvennyolc fő és plusz a „Lenke” — kapom a választ a monori hivatal vezetőjétől, Varró Imrétől.

Igen, a Lenke. A mi pejkancánk. Most méretett meg és nehezként találtatt. Ötszázhetven kilogramm. Munkája szinte nélkülözhetetlen, naponta háromszor baktat az állomásra és vissza, vagy húsz-huszonöt kilométert tesz meg egy műszakban.

Megtudjuk, hogy a derék állat legfőbb gondozója Véger János fogatos. Ő bizony nem rest még szabad idejében sem kaszárt ragadni, s az árok mentén gyűjteni a lócsémegét, a szénának valót. Zsebében mindig akad „prémiumnak” kockacukor is.

Megismerjük a járási szakszervezeti bizottság titkárát, Sándor Istvánt is. Tőle tudjuk: a járás 74 postásgyermek kap Télapótól ajándékcsomagot, no és néhány jóra intő szót. A kulturálódás sem elhanyagolt kérdés a járásban. Évenként tíz színházjegyet ad a járási szakszervezeti bizottság a munkában példamutatóknak. Van két színházberletük a József Attiláéba.

Bemutatták Pete Lászlóét is, a hírlapfelelőt. Róla annyit, hogy szeptember 1-én „ugrott be”, s azóta is kifogástalanul végzi feladatát. Legfontosabb számára: jó kapcsolatot a kézbesítővel és a négy betétes-sel. Nagyon fontos ez, hiszen elsősorban rajtuk múlik, hogy a hateremnyi monori hírlap-előfizető megkapja a kedvenc újságját.

Az udvaron át távozzunk. Azaz, csak távozzunk. Térdig ér a sár. Ez bizony egy kicsit lerontja előttünk a hivatal minőségét. Nagyobb önállóságot, Varró Imre szaktárs! Né-

hány kocsit salakot vagy sódert Lenke is hajlandó odavinni. Csak szólni kell neki.

„Ez a ház eladó”

Előzőleg azt tanácsolták, ne menjünk be útközben Pilisre, nincs ott semmi megírnivaló téma. Bementünk. Volt mit meírni. Ime:

Az első kép nem valami kedvező. A postahivatal az utca legcsúnyább épülete. Pedig az ajtaja körül a lehullott vakolat árulkodik, hogy téglaól van a ház. Bent Koczka Sándor hivatalvezető fogad. Eppen kislányát indítja iskolába. Tizenketten dolgoznak itt, s a helyiség taszítóan rideg és hideg. Rossz a fűtés. A festés is elkélne itt.

Nincs helyben ktsz, csak Monoron. Igaza van, adhatnánk megbízást a monoriaknak is. Erről elfelejtkeztem — mentegetődik Koczka szaktárs. De hozzáteszi, hogy nagyobb beruházást nem lehet itt eszközölni, mert a ház „maszek” tulajdona. Ez igaz, hiszen láttuk a falon a táblát: „Ez a ház eladó”. Talán a posta is megvehetné?

Gyuri bá' összevonia szemöldökét

„Névnapot alkalmával minden jól kíván barátod, Őcsi.” — „Szombaton vágunk, szeretettel várunk, Anyád!” — diktálja a táviratok szövegét a telefonkagylóba Fáles Júlia az albertirai postahivatal vezetője. Ötjártunkkor éppen a központos tisztét töltötte be. Ilyen kis hivatalban bizony sokoldalúnak kell lenni. Nem nagyon ér rá velünk társalogni, csak távirati stílusban. Úgy, ahogy előbb is idéztük.

Szervusz Klárka! Halló! Igen. Kapcsolom! Hallom, jön a pedagógusok fizetésemelése. Örülünk és gratulálunk! — beszél ismét a kagylóba, kedvesen, barátságosan. Az udvarias szavak bizonyára jólesnek az előttünk ismeretlen pedagógusnak.

Nagy gondban vagyunk. Beteg lett a takarítónőnk. Most összefogtunk és közösen gondoskodunk a tisztaságról, felváltva fél órával előbb jövünk be a hivatalba. Hogy hogyan élünk itt a dolgozók hétköznapiakon? Egészen jól. Szabad időnkben hol színházba járunk, hol odahaza televíziót nézünk. Majdnem mindannyiunknak van készü-

léke odahaza. Bizony, sok a távirat mostanában. Scholtz Nándorné két darab két mászán felüli hízótt vág. Meg aztán itt van Gyuri bácsi. Nagy tapasztalatú postás. 1928 óta végzi e munkát. Kicsit mérges, de szeretjük — mondják az asszonyok, lányok, s egyszerűen csak berobban ő, összevont szemöldökkel.

Mérges, mérges! Igaz is. A napokban összecseréltek egy kenyérháj tartalmú csomagot egy 30 darab tükört tartalmazó csomaggal. Képzelték, mit szolt az az idős bácsi, amikor a kenyérháj helyett tükörket talált a küldeményben. No, nem ez a jellemző rájuk — fordul felém Blatnyák György, a „Gyuri bácsi”.

Ügyfelek a verandán

Keresztül-kasul kocsikázunk Ceglédbercelen, s sehol nem látjuk a „Posta” feliratot.

Eppen itt van maguk előtt. Ez a szép új, sárga épület — igazít utba bennünket egy tréfas járókelő.

Nem gondoltuk volna. Az ablakok meszesek, felirat sehol, de az itt lakók tudják, hogy az udvarban a hivatalvezető lakásában működik a posta. Igaz, kellemetlen, mert az ügyfeleknek a huzatos verandán kell állniuk, s várakozniuk, míg kiszolgálják őket.

Nem tart már soká. A jövő héten beköltözünk. (Mire e sorok megjelennek, már meg is nyitották a felújított postahivatalt.) Jaj, de sok baj volt. A ceglédi ktsz már június óta itt dolgozik, nem kis felfordulást okozva. Hegyhátán minden. Jó, jó, tudom, sokan örülnének, ha már hasonló helyzetben lehetnének — halljuk Faragó György hivatalvezetőtől. Mellette ott dolgozik kedves, csinos felesége is. No, meg a húga, Ilona.

Elhatároztam a lelkem, hogy ő is postás lesz. Itt gyakorolniskodni január 31-ig, aztán bevonul segédtiszt tanfolyamra. — Hivatásul vállalom a postát, ha a posta is vállal engem — válaszol kérdésünkre talpraesetten Faragó Ilona, aki lehet, hogy hamarosan kiváló hivatalvezető lesz valahol Pest megyében.

Szocialista brigád és a Mohamed

Ismerősként, barátként üdvözlünk Ceglédén. Itt a postahivatal vezetőjét, Fehérvári Jánost, szobájában találjuk. Eppen távozni készül. No, nem messzire, csak föl az emeletre, a Helyközi Távbeszélő Igazgatóság góciüzemébe.

Gyere, ott fent van a téma. Nem mondok semmit, majd meglátod. Kopogtatunk az ajtón, amelyen a felirat „Magánlakás”, s egy névjegy, „Varjú József, üzemevezető”. Harsány kórus „szabad”-dal invitál beljebb. Kisebb ünnepségre csöppen-tünk. Az asztalfőn Farkas Ferenc nyugdíjas, körülötte Peresztegi Ferenc és Szűcs Miklós műszerészek és vagy tizenöt. Kezükben söröspohár, az asztalon szendvicsek.

Erőt, egészséget! — a Miklósnak és a Ferencnek. Hát igen. Névnapot ülnék, ebédidő alatt. S hogy ne érje szó a ház elejét, egy pohár sört, nem az üzemben, hanem az üzemevezető magánlakásában ürítenek a kollégák egészségére. Mi is koccintottunk, hiszen úgy láttuk és éreztük, szívből jött a vendégfogadás. Fehér asztalnál könnyebben forognak a nyelvek, feloldódik a feszélyezettség. Mutatják a brigádnaplót, abban is egy bejegyzés: Mr. Szidony-ét, egy szíriai postásé, aki egy hélig volt itt tapasztalatserén. Ezeket írta: „Hálával kell búcsúznom e szép vidéktől (Cegléd), melynek az én Mohamedem ilyen gyönyörű szép zöld ruhát ajándékozott... A naplóból tudtuk meg, hogy a nyáron az itteni szocialista

brigád vendégül látta a kis-kunfélegyháziakat és a balatonbogláriakat. S mi több, a viszontlátogatás is megtörtént. Balogh Györgyné technikus szóba hozza, hogy a városban filmesek uralkodnak, forgatják a Kulcskérdés című új magyar filmet. A témák csaponganak, változnak, nehezen búcsúzkodunk, de sietni kell, két állomáshely vár még ránk.

A kapuban még távirati stílusban Fehérvári János azt kéri: írjuk meg, a kultúrcsoport színjátszói néhány hónappal ezelőtt a járási kulturfesztiválon az első helyen végeztek.

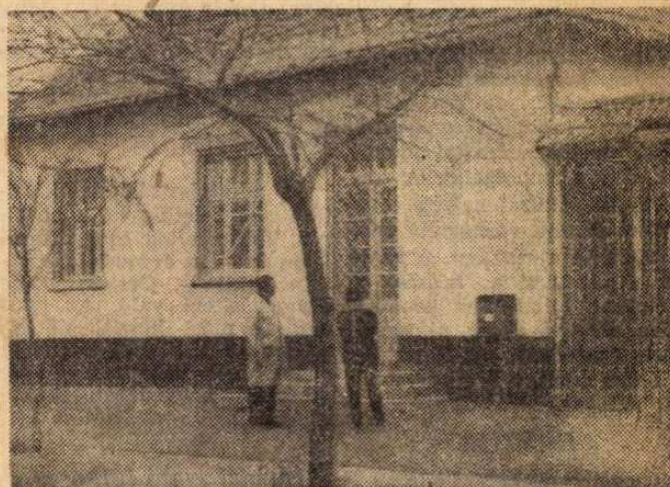
Két hold cukorrépa

Abony. A hivatalvezető helyettesét, a feleségét találjuk. A községben 16 ezer lakossal huszonhárom postás dolgozó

Ajánlat az abonyiaknak

Este hat óra, s befutottunk utolsó állomásunkra, Nagykörösrre.

A hivatalos időnek vége, de a vezető itt van a közelben: a fürdőben. Tiltakoztunk, tiltakoztunk, de Gogucz Elemér hírlapfelelős kezét nem lehetett megállítani, tárcsázott. A fürdő jelentkezett, s hívták a hivatalvezetőt, aki hamarosan ott állt előttünk — megfürödt ve.

Még hiányzik a „Posta” felirat Ceglédbercelen. Faragó György hivatalvezető örömmel sóhajtozik...

Foto: Sándor György

és öt hírlap-kézbesítő tart kapcsolatot. Sebők Ödönne hivatalvezető-helyettes arca gondterhel. Sok ez neki. S aggodílik férje egészségeért is. Látszik, jólesik neki kérésünk, mármint, hogy tolmácsolja férjének: mielőbbi gyógyulást kívánunk. Megismerjük Sebők Istvánné szakszervezeti bizalmi is. — Csak név-rokonok vagyunk — mondja. — Hogy miben merül ki a szakszervezeti munkám? Sok mindent szeretnék. De ezekkel az emberekkel nem lehet boldogulni. Bármint indítványozok, vállvonogatás, közömbösség a válasz. Hogy mit indítványoztam eddig? Például Ki mit tud fejtőrt. Nem tetszett nekik. Javasoltam, hogy fizetsek mindenki adjon 1—2 forintot közös kasszába, s abból nyáron közös kirándulást szervezzünk. Ez sem tetszett. Nem tudom már, mit csináljak — tárja szét karját az abonyi hivatal bizalmi.

Valóban, mit is lehetne tenni? Talán az embereket nem érdekli a házi Ki mit tud? Nem adnak szívesen a közös kasszába? Lehet! Akkor talán mással kellene próbálkozni. Esetleg nagyobb sikerrel. Maga a bizalmi mondta el, hogy nyáron például kollektíván vállalták, hogy a tsz két holdnyi cukorrépáját rendszeresen kapják. A befolyt összeget fordítják nyári kirándulásra. Na ugye! Lehet az embereket mozgósítani. De elsősorban olyasmire, amit ők is szívesen vesznek. Szerencsére elmúlt már az az időszak, amikor a dolgozókat okkal vagy ok nélkül, de nap mint nap „meggyőző” agitációval bírtak olyan feladatokra, amelyek elvégzésére egyáltalán nem volt kedvük, am-

— Nem, nem történt semmi baj. Már felöltözködtem. Sajnos, itt a házban nincs víz. Egy hónapja elromlott a kútszivattyú. Az igazgatóság már ígéretet tett a kijavításra — mondja Nánási Sándor hivatalvezető. Sok mindenről folyt a szó, de elsősorban a sportról, a fiatalokról (egyébent Nánási szaktárs a Pest megyei Bizottság sportfelelőse). Ő maga is atlétizált ifjabb éveiben. Mint mondotta, Ceglédén nagyon népszerű a tekézés, Nagykörösrön az asztalitenisz, Monoron pedig a sakk. Általában népszerű a természetjárás. A közelmúltban Visegrádra túráztak a megye postásai. A Kilián-mozgalomban tizenhárom ezüstöt tizenöt bronzot és huszonötven fémjelvny érdemelt. Szép, korszerű a hivatal is.

A falon oklevelek, az egyik megragadta a figyelmünket. A városi tanács végrehajtó bizottsága küldte a hivatal dolgozóinak városépítési társadalmi munkájukért. Mintegy háromszáz órát dolgoztak.

Szeretem a fiatalokat, de az öregeket sem kevésbé. Ertek a nyelvükön.

Igen. Lehet így is dolgozni! Lehet az emberekkel így is banni. Esetleg el lehet Abonyból menni tapasztalatserére Nagykörösrre, hiszen szomszédok.

Az utat visszafelé sűrű hó-esés közepette ugyanazon a vonalon tettük meg. Újra fellevenedett bennünk az emberekkel folytatott beszélgetés, s barátságosan pillantottunk a már bezárt, de világos ablakú postákra.

BÉRCES GYÖRGY

A termelési tanácskozásokról, a szocialista brigádmozgalomról

Szakszervezetünk központi vezetőségének november 18-i ülésén a beszámoló hangulítozta, hogy a szocialista tudatformálás egyik fontos eszköze a termelési tanácskozások adta lehetőségek jobb kihasználása.

Ha ezt a kérdést egy év tükrében nézzük, Pest megyében javulást tapasztalhatunk. Az 1961/1965. MT—SZOT határozat végrehajtására megjelent postai utasítás ehhez a munkához nagy segítséget jelent. A Budapest Vidéki Postaigazgatósággal közös értekezlet tartották, ahol a IV—VI. osztályú hivatalok és műszaki üzemek vezetői, szb-titkárai részére adtunk eligazítást. Ennek alapján készültek fel a júliusi termelési tanácskozásokra. Jó beszámolókat hallottunk pl. Vácott, Gödöllőn, Nagykörösrön.

Javult a szakszervezeti bizottságok és a bizalmiak ez irányú mozgósító munkája is. A szakszervezőkkel összefogva készítették elő a tanácskozásokat, s az eredmény: a dolgozók az előzőknél jóval nagyobb számban jelentek meg. Külön kell megemlítenünk Ceglédet, ahol a termelési tanácskozásokat osztályonként tartották, s a megjelenés csaknem 90 százalékos volt (azelőtt 60—70 százalékos). A termelési tanácskozásokon — júliusban és októberben — már növekedett a hozzászólók száma is. Megjegyzem, hogy mindenütt megjelentek a szakmai és szakszervezeti instriktorok is, és a felvetett problémák több ségét meg is oldották. A megtett intézkedésekről szóló ügyiratokat és az elintézés eredményét ma már a termelési tanácskozásokon felvett és az igazgatósághoz beküldött jegy-

zőkönyvben előjegyzik. Ilyenformán a legközelebbi termelési tanácskozások a szóvá tett problémák elintézéséről könnyen számot tudnak adni a dolgozók közmegelegedésére.

Az ideológiai munkában, a szocialista tudat kialakításában szinte nélkülözhetetlen a szocialista brigádmozgalom. Lehetőségei szinte beláthatatlanok. Erről is hallottunk a központi vezetőség novemberi ülésén. Fokozatos növekedésnek az alapszervezeteknek a száma (például Gödöllő, Vác, Nagykörös, Vecsés), amelyek megértették, hogy e mozgalom nem csupán versenyszínpad, hanem a szocialista embertípus formálásának nélkülözhetetlen eszköze. Pest megyében 53 brigád 478 taggal versenyez a szocialista cím elnyeréséért. 11 kollektíva már többször is elnyerte a kitüntető címet. Legszembetűnőbb a javulás a gödöllői kézbesítő brigádnál. El kell viszont marasztalnunk nagykatait, abonyi, szentendrei hivatalainkat és műszaki szerveinket, mert lebecsülve a szocialista brigádmozgalom, nem törődnek annak szervezésével, illetve értékelésével.

A szocialista módon végzett munka nemcsak eredménye, de nevelő hatása miatt is igen fontos, ezért alapszervezeteink nagyobb gondot foglalkozzanak a szocialista brigádokkal. Több segítséget kell nyújtani a jövőben a vállalatok megtételéhez, a rendszeres értékeléshez. Célnk: minél többen irhassák zászlajukra Pest megyében: Szocialista módon dolgozzunk, tanulunk és élünk!

Szabó Pál,

a Pest megyei bizottság titkára

OLVASÓINK FIGYELMÉBE!

A Postás Dolgozó 1966. évi előfizetését a szakszervezeti bizottságok, járási szakszervezeti bizottságok szervezik. A szükséges csekk-befizetési lapokat már eljuttattuk mindenőhöz. Kérjük, hogy az előfizetési díjakat 1966. január 15-ig szíveskedjenek befizetni.

A Postás Dolgozó előfizetési díja egy évre: 7.20 Ft.

Kérjük a szaktársakat, hogy lehetőleg egy évre, de legalább fél évre fizesseken elő, mert így jobban tudjuk biztosítani a szükséges példányszámot. Ezentúl a szakszervezeti bizottságoknak is kevesebb gondot, adminisztrációt jelent az előfizetők ilyenformájú szervezése.

A Postás Dolgozó szerkesztősége

Ésszerűsítik a hibaelhárítók munkáját

Hálátlan munkaterület a posta hibaelhárítási részlegeiben dolgozni. Érthetően. Az előfizető akkor kerül velük kapcsolatba, ha „baj van” a készülékével. Nem múlik el nap, hogy a 03-as hívószámra ne jelentkezne jó néhány ingerült, sőt, goromba ügyfél.

A munkát nehezítik az objektív körülmények is. Egyik-másik üzemi telefonközpont túlterheltsége következtében nehezen lehet vonalat kapni, vagy egyszerűen nem cseng ki a vonal, visszaadja az eredeti bűgő hangot. A fővárosban a Telefongyárat és a BRG-t tartják nyilván — a többi között — a legnehezebb eseteknek. Ilyenkor viszonylag könnyű a hibaelhárítók dolga: a reklamációra már tapasztalati alapon tudnak válaszolni.

Más a helyzet az időjárás viszonyokhoz okozta akadályok esetében. A Lipót Távbeszélő Központ területén nagyrészt légvezeték hálózattal működik a telefonszolgálat. A korábbi bronzhullal helyett több helyen ónozott vashullalal építették újjá a szakaszt. A rozsdá, a zúzmara, a hőség, a szélvihar, mind-mind ismétlődően károkat okoz, s ideig-óráig megbénítja egyes területek forgalmát.

Csökkent az üzemkiesési idő

A Budapesti Távbeszélő Igazgatóság műszakijai, a távbeszélőközpontok hibaelhárítói az üzemkiesési idő csökkentését tartják legfontosabb feladatuknak.

— 1964-ben 10,52 óra volt az egy hibás állomásra eső átlagos üzemidő-kiesés — válaszol kérdésünkre Burján Ferenc műszaki főtanácsos. — Az idén októberben 6,27 óra volt az átlag. Az erőfeszítések tehát nem hiábavalók. A műszaki fejlesztés, az emberek hozzáértő szorgalma, lelkiismeretessége meghozza gyümölcsét. A Lipót Távbeszélő Központ területén is jelentős a fejlődés. Az elmúlt évek 28 órássá átlagával szemben jelenleg körülbelül 18 óra az egy hibás állomásra jutó üzemkiesés.

Jó példa is akad bőségesen. Most azonban arról beszélgetünk, hogyan működhetnének még a jelenleginél is jobban a távbeszélő üzemek hibaelhárító csoportjai.

Mondvacsínált bejelentések

Vizsgálódásunkhoz a számokat hívjuk segítségül. Évenként mintegy 600 ezer hibabejelentés érkezik a főváros előfizetőitől. Október hónapban 52 839 előfizető hívta fel a 03-at. Ugy tűnik, nagy többségük kissé elhamarkodottan. A vizsgálat ugyanis 34 833 esetben „hiba nincs” megállapításra jutott. A bejelentések kétharmad része tehát valótlan bizonyult, s csupán az ügyfél türelmetlenségéből fakad. Mindez jelentős többletmunkát ró a hibaelhárítókra.

— Hogyan lehetne ez ellen védekezni?

— Nagyon nehezen. Minden bejelentésnek utána kell néznünk — mondja Burján Ferenc. — A munkatöbbletet legfeljebb csak mérsékelni lehet.

Konkrét, megtörtént eseteket veszünk számba. Legtöbb gondot az „idegen” bejelentések okozzák. Gyakori például, hogy a Teréz Központ hibabejelentője felveszi a Lágymányos területén működő készülékre érkezett panaszt. Ilyenkor a Teréz Központ átdiktál, a Lágymányos újra felveszi, kiemeli a kartont, és átadja a vonalvizsgálónak. A vonalvizsgáló (váltóáram segítségével) ellenőrzi, hogy rendben van-e a vonal. Az esetek jó részében a „vonali rendben, nem felel” következtetésre jut. A kartoté-

kokat azonban nem sorolhatják vissza. Délután vagy másnap újra próbálkoznia kell az előfizető, a hibásnak tartott készülék felhívásával. S ha nem felel, ki kell menni a helyszínre, ekkor pedig legtöbbször zárt lakásra találunk.

Nehezíti a helyzetet, hogy még ezek után sem bizonyos, hogy a panasz mondvasínált. Többi között elképzelhető, hogy minden rendben van, csupán a telefonkészülék csengetője romlott el. Ilyenkor az utat addig kell az előfizetőt hívogatni, vagy a helyszínre járni, míg végre nyelbeüthető a helyszíni szemle.

— Minden hibabejelentéssel el kell számolnunk. A panaszokra akár hetek, hónapok múlva is igazolt felvilágosítást kell tudnunk adni — mondják a Budapesti Távbeszélő Igazgatóság vezető munkatársai. — Így azután a bizonylatolás — amely féljéremeddig önigazolást szolgál — sokszor több időt elvesz a hibaelhárító csoportok ügyintézésétől, mint a tényleges munka.

Az adminisztráció csökkentése régi keletű gond a postánál. Valószínűleg, ezen a területen is — az ésszerűség határain belül — jócskán akad egyszerűsíteni való. Az igazgatóság most készíti elő kiadásra az új hibakezelési utasítást, amely valószínűleg a jövő év első negyedében lát napvilágot.

A hiábavaló futkosás ellenszere

— Az érdemi munka végzésében is akad javítanivaló — folytatja a gondolatot Szabó

Béla, az igazgatóság belső ellenőrzési csoportjának vezetője. — A távbeszélőközpontokban most folytatunk különböző vizsgálatokat.

A vizsgálat célja annak megállapítása, hogy a hibaelhárítók részlegeiben a beosztottak hogyan használják ki munkaidőjüket. Megvizsgálják a hibaelhárítók szakmai összetételét, képzettségét. Keresik a hiábavaló futkosás okát, és szeretnék csökkenteni az olyan helyszíni szemlék számát, amikor a fél nem tartózkodik otthon. A Belváros és az Erzsébet központok már megtörtént vizsgálata arról tanúskodik, hogy naponta mintegy másfél műszerész munkabejárása fecsérlődik el ilyképpen. Valószínű, hogy némileg módosítani kell a munkarendet. A telefonelőfizetők legtöbbje dolgozó ember, így napközben senki sem tartózkodik a lakásban. A hibaelhárító csoportoknál ugyanakkor délelőtt többen, délután pedig kevesebben tevékenykednek. A két említett központnál végzett vizsgálatnál igazolni látszik a felfeltétel: helyes lenne fordítani a sorrendet.

A Budapesti Távbeszélő Igazgatóság keresi, kutatja, hogy miként gyorsíthatná meg a panaszok elintézését, hogyan szűrhetné ki a felesleges futkosást, miként csökkenthetné a papiromunkát. Vizsgálódásukat a tervek szerint az év végéig fejezik be. Jövőre minden bizonnyal már ésszerűbben tudják megszervezni a munkát.

Maesári Károly

Az újítók nem akadályfutók!

Újtási ankét és kiállítás volt a közelmúltban Kecskeméten. Az ankét szervezője: a Postások Szakszervezete Bács-Kiskun megyei Bizottsága. A megyebizottság közgazdasági bizottságának felelőse, Bárdoczky Simon vitaindítójában elmondotta, hogy 1963-hoz viszonyítva a benyújtott, elfogadott újítások száma 1964-ben 52-ről 66-ra növekedett. Ez bizonyos javulást mutat, de 1965-ben érthetetlenül visszaesett az újítómozgalom ebben a megyében. Ezért is tartotta az igazgatóság az említett ankétot Kecskeméten. Maga Bárdoczky szaktárs saját példáján keresztül magyarázattal is szolgált. 1962-ben javasolta, hogy a helyi jellegű képes levelezőlapokat ne az Értékcikkhivatal, hanem a helyi papírrértékesítő vállalatoknál szerzik be. A javaslat tehát a benyújtást követő harmadik évben megvalósult.

Az ügyet megvizsgáltuk, s az ankét után két hétre az igazgatóság Bárdoczky szaktárs szerzői igényét elismerte és újítást 250 forinttal díjazta. Tagadhatatlan, hogy az ilyen és hasonló bürokratikus intézkedések gátolják az újítómozgalom kibontakozását.

Több jóindulatot a Postavezérgazgatóság részéről, s főleg több felelősségérzetet!

Havas István,
a KUT titkára

A távbeszélő állomások előszereléséről

kell, hogy mind a műszaki tervek, mind a hálózatszerelési tervek időben rendelkezésre álljanak. A berendezések átvételét, minőségi vizsgálatát időben el kell végezni. Nem kis feladatot jelent a különféle anyagok biztosítása sem. Ennek érdekében például személyesen jártak el a Szegei Kábelgyárnál különböző keresztmetszetű kábelek szállítása végett.

Az előfizetői távbeszélőállomások előszerelése azt is jelenti, hogy egy időben halad a föld alatti és a föld feletti hálózat építése. Ezeket a feladatokat csak úgy tudják megoldani, ha az igazgatóság osztályai, a távbeszélőállomások előszerelését végző Lipót Távbeszélő Üzem, a Hálózatszerelő Üzem, valamint a Kábelüzem között a legteljesebb az összhang.

Amikor megkaptuk a feladatot a megkezdett hálózati „átforgatására”, hihetetlennek látszott, hogy a Kábelüzem szerelői részlegre határidőre végre tudja hajtani a munkálatokat Zuglóban — jelenti ki Kelemen János. — Elvégezték. Problémát okozott a műszaki munkálatok végrehajtása mellett a feltétlenül szükséges adminisztráció elvégzése is. Az volt a célunk, hogy a megvalósított hívószámokat ne csak maguk az előfizetők, hanem a főváros lakossága is időben megismerje. Ezért az igazgatóság gondoskodott a számváltozási jegyzéknek — amely 3500 előfizető hívószámának változását tartalmazza — 192 ezer példányban történő időben való kiadásáról.

Szabó elvtárs közölte azt is, hogy Zuglóban az üzembe helyezéssel egy időben ezer új előfizetői állomást kapcsolnak be, s ezzel együtt a központ 4500 előfizetői beszélgetést bonyolít le. Még ez év végéig ezer új előfizetővel szeretnék bővíteni a főközpont távbeszélőállomásainak számát.

A fentiekből tanulságként megjegyezzük: a munka kellő szervezésével, a fizikai és szellemi dolgozók közös erejére támaszkodva nagy feladat is jól megoldható. Bizonyítottuk erre, hogy a különböző kivitelező szervek együttműködése tökéletes összhangban történik, s az előfizetői távbeszélőállomások előszerelése kialakult módszer lett. Így tudta biztosítani az igazgatóság október 31-ig a 7566 állomásszáporulatot. Az előszerelés előnye még, hogy a felszerelt állomások a bővítés, az új létesítmény elkészültekor egyszerre helyezhetők üzembe. Nem közömbös az sem, hogy a beruházás hasznosítása meggyorsult és számos várakozó előfizető igényének egy időben történő kielégítése kedvezően éreztette hatását. Figyelemreméltó a gazdaságosság is, mert egy házban, háztömbben több távbeszélőállomás szerelése végezhető egy időben.

Kovács József—Sütő István

Kollégisták

Néhány lépésnyire szakszervezetünk székhezától, fiatal postásgeneráció nevelődik. Jártunkban-keltünkben lányok, fiúk csapatába ütközzünk, és beszélgetésük szószáljaiból gyakran olyan szakkifejezéseket hall meg az ember, amelyekből könnyű rájuk ismerni.

Aki azonban többet akar megtudni róluk, nevezetesen azt, hogyan élnek négy évig második otthonukban, az kopogjon be a József Attila kollégium ajtaján — szíves vendéglátást és bő felvilágosítást kap. Az első benyomás mindjárt kedvező. Tiszta, rend fogadja az érkezőt és ez végigkíséri, bárhol lép be. Annál is inkább ide kívánczik ennek megállapítása mindjárt a riport elejére, mert a diákok és igazgatójuk, Tátrai Sándor is a jó felsorolása után a panaszoknál éppen a túlszűfoltsgát emlegették. Ahol pedig a kelletténél többen vannak, ott bizony különösen nélkülözhető a rend. Azt mondtam, hogy a kelletténél többen vannak. Ez persze nem azt jelenti, hogy nincs szükség ennyi kollégistára. Szó se róla. A 350 fiatal mellett még mintegy húszan kívül is rekedtek. Ennyien jöttek fel ugyanis vidékről az ország egyetlen postás kollégiumába. Helyes is ez az „import”, hiszen ők könnyebben mennek majd érettségi után haza, vagy szülővárosukhoz, falujukhoz közel levő hivatalba. Egyébként arányosan vannak itt a Postaforgalmi Technikum diákjai és a Puskás Tivadar Távközlési Technikum hallgatói, de amíg az előbbieket főleg lányok járnak, műszaki képzést fiúk szereznek nagy többségben.

Mit jelent számukra a kollégium? Mindenekelőtt ellátási költségeik átvállalását a szülőkről. Gondoljuk el, mibe kerülne számukra egy-egy albérteti szoba, nem beszélve kosztolásokról, hiszen a felnevelésbe menő fiúk a nagy étvágy korában vannak, s a lányok sem maradnak el tőlük. Mindezt havi havonta átlag 200 forintot térítenek. Az alacsonyabb jövedelmi szülők viszont még ennél jóval kevesebbet, vagy esetleg semmit. Amit pedig itt a nevelésben kapnak tanáriktól, azt pénzben ki sem lehet fejteni. Bizony, a nagyváros nemcsak múzeumaival, színházaival várja őket, hanem családok fényével, s a körutak mellett mellékutak is vannak. A kollégiumi fegyverem azonban eleve kizárja a rossz társaságba keveredést, a tanulás elhanyagolását, az eltulzott szórakozást. Mindehhez pedig tegyük hozzá, hogy a kollégium lakói életük legfogékonyabb korszakában vannak. Ezekben az években alakul ki jellemük, most dől el, hogy iparkodó, szépre vágó emberek lesznek-e, s ezzel együtt megértik-e a szocialista rendszer igazát, vállalva nehézségeit is — vagy mind ezekre negatív választ adnak.

Erről beszélgettem Tátrai igazgató elvtárral, és olyan adatokat hallottam tőle, amelyek a legteljesebb mértékben megnyugtatók. Elmondta a többi között, hogy fegyveremzetlenségért az elmúlt években mindössze egy diákot kellett eltávolítani. A tanulási eredmény is jobb, mint az iskolai átlag, mert amíg a két technikumban pl. a bukás 20 — 25 százalékos, addig az itt lakók közül csak 1,6 százalék, vagyis mindössze hat gyerek kapott elégtelent.

Kalauzom a kollégiumi élet további megismertetésében, szokásaik, szabályaik bemutatásában hét diák volt: Antal Klára, az ifjúsági tanács titkára, Paulik Margit, Nagy Erzsébet, Harkai Teri, Somogyi Károly, Hiresny László és Rasztovics Ernő. Közülük mindössze kettő postás ivadék. Így aztán kézenfekvő volt a kérdés, vajon vállalják-e jövőndő hivatásukat, nem fogja-e őket valamelyik kényelmesebb, esetleg jobban fizető hivatal, vállalat elcsábítani? Válaszukat nem ilendősegből, hanem megfontolt, reális felismerésből tették. Sohasem lesznek hűtlene az azokhoz, akik őket tanították. Azért sem, mert — mint mondták — más pályán értelmetlenül válna az itt töltött évek erőfeszítése, s dotációjuk sem lenne magasabb, mint a postáshoz.

Beszélték a napi feladataikról, a késő esti órákban nyúló tanulásról, de arról is, hogy a kollégiumi programba tartozik a színház, a rendszeres olvasás, s ami kezdetben esetleg egyeseknél még csak kötelesség volt, az évek alatt életelmüké vált. Megtudtam, hogy a szomszéd házban levő Sport moziban 2,50 forintért néznek meg egy előadást, de még ezt sem fizetik meg, mert a szakszervezet ajándékozta meg őket a jegyekkel. Ottjártamkor éppen a karácsonyi szünet előtti klubestre készültek, mert nem hiányzik a hétvégi közös mulatság, tánc sem.

Beszéltünk a nehézségekről is. Így került mindjárt szóba a riport elején említett zsúfoltsgát. Elég ennek illusztrálására csak a következőket elmondani:

Az ebédlő olyan kicsi, hogy csak felváltva étkezhetnek, s bizony, van olyan csoport is, amelyik csak 4 óra után ülhet az ebédlőbe. A fürdősi helyzet is javítani kellene. A lányok közül átlag naponta 40 jut meleg fürdéshez, a fiúknál pedig egyáltalán nincs se meleg zuhany, se meleg vízű kád. Egy-nagy nagyobb helyiség több célú szolgálat, s szinte percre beosztják, hogy ugyanaz a terem mikor étkező, mikor klub-, mikor tanulószoba. Jellemző, hogy a tv elé is csak hetente egyszer jut egy-egy diák, mert csak így biztosítható mindenki számára ez a szórakozás.

A panaszok jelentéktelenek a kollégium előnyeinek képest, s a fiatalok szívesen vállalkoznak a negatívumok is, csak hogy részesei lehessenek a közösségnek.

Miközben jártam az épületet, hallgattam vendéglátóimat, egy gondolat motoskált fejemben, amit itt leírok, bár nem mondtam ki. Azt mondták, hogy baj van a fiatalokkal, cinikusak, rossz modorúak, anyagiasak és még mit tudom, milyen jelzőket aggnak rájuk. Ime, tessék, 350 fiatal! Keressék fel őket, beszéljenek velük, hogy meggyőződjenek az ellenkezőjéről!

Nagy szavak helyett mégis inkább praktikus dologgal fejezem be a József Attila postás középiskolás kollégiumban tett látogatásomat, hadt továbbítsam Csomor György igazgatóhelyettes kérését. Nagyon sok a telefonhívás. Igaz, a szülők azzal hártják el ezt, hogy ők hetente csak egyszer telefonálnak, messze van a gyerek, hiányzik, érthető, ha legalább hangját akarják hallani, tudni, mi volt a héten az iskolában, vajon elkerülte-e az influenza stb. Ez az aggodalom érthető. De ha hetente csak egyszer telefonál mindenki: az is naponta 50 hívást jelent. Nem győzik ezt idővel sem a tanárok, sem a gyerekek. Tessék levelet írni, elhozza azt is a posta.

VÁRAY EMIL

IRD,
OLVASD,
TERJESZD
A
POSTÁS DOLGOZÓT!

MIT FŐZZEK?
MIT SÜSSEK?

POSTÁS PANNI

LEVELE

A bemutatkozásokon tehát túléltünk. Szeretnék minden dolgozó postás asszonynak, lányunk barátnőjének és segítőjének az életben felmerülő különböző problémák megoldásában. Remélem, barátságunk legalább olyan bensőséges lesz, mint a Nők Lapja Okos Katájé és az olvasóké. Problémáikra levélben is szívesen válaszolok, tanácsot szolgáltatom.

A háziasszonyoknak nagy munkát jelent a család ünnepek alatti ellátása. Azt tanácsolom, hogy főleg olyan ételeket főzzenek, amelyek előre elkészíthetők. Az előkészítő munkálatokba vonják be a család apraját-nagyját. Sokkal jobban ízlik majd az étel, meghittebb lesz a hangulat, ha egy kicsit mindenki segít, a háziasszonynak viszont könnyebbé fog jelenni.

Ma minden — a terítés is — modernebb formában történik. Az asztal helyett a tányérok alá helyezett kb. 20 cm átmérőjű szettek és papírszalvéta. Mind a hideg, mind a meleg vacsora esetén alkalmazhatjuk ezt a terítést. Az ünnepi asztalt karácsonykor pár szál fenyővel, új évkor apró kis kabala-ajándékokkal díszítjük, egyéb alkalmakkor pedig pár szál ízlésesen elhelyezett virággal.

Mint tavaly, most is javasolom: ne vigyük túlzásba a terítést-főzést, az ünnep utáni káosz, „beigli-mérgezés” — ol kíméljük meg családtagjainkat, mert az az egészségre káros és romthatja a kellemesen eltöltött napokat. Arany-szabály: legyünk mértékletesek az evésben-ivásban.

Az ünnepi menühöz néhány kipróbált, jó receptet közlök: Csontleves húscomboccal: Amikor kész a csontleves, fél kg sertéshúst ledarálunk, s hozzáadunk apróra vágott hagymát, sót, borsot, egy tojást, 4 evőkanál rizst (esetleg egy picit majorannát), jól eldolgozzuk, gombócokat formálunk és a levesben puhára főzzük. Ízlés szerint a levest savanyíthatjuk citromlével.

Előre elkészíthető szilveszteri gyorsvacsora: 15 dkg vaj, 15 dkg főtt, áttört burgonyát 15 dkg liszttel, kevés sóval összegyúrunk. Kisujjnyi vékonyságúra kinyújtjuk és virsli nagyságú kockákra vágjuk. A megfőtt virslik bőrét lehúzzuk, félbevágjuk és a téstakockákra helyezzük, majd a téstát összedörjük,

két végét benyomkodjuk, tojással megkenjük. Éjfélkor negyed óra alatt sütőben kistűtjük, forrón tálaljuk, savanyút, vagy gombamártást adunk hozzá.

Még egy szilveszteri gyorsvacsora: Vesszünk személyenként három sósstanglit, 5 dkg párizsot, 3 dkg kolbászt. A hentesárut megdaráljuk, sőt, borsot teszünk bele és annyi tejfölt, amennyivel összeáll. A sósstangli belét kiszedjük, a töltelékkel megtöltjük, a stangli tetejét visszahelyezzük, és tűzálló, kissé kiszírozott tábla tesszük. Tálalás előtt tíz perccel forró sütőbe dugjuk. Nagyon finom, laktató borkorcsolya. A töltelék készíthetjük sonkból, vagy maradék pörköltből is.

Előre elkészíthető finom vegyes saláta, felhasználható sültkukhoz és szendvicsekhez: 3 keményre főzött tojást 3 héjában főtt burgonyát és 3 ecetes uborkát apró kockákra vágunk. Három tojás sárgáját, 3 kanál tejfölt, három kávéskanál porcukrot, 3

kávéskanál ecetet zománcos edényben felfőzünk és kihűlésig állandóan keverjük. Megsózzuk, három kanál mustárral, három kanál tejfőllel a kockákra vágott burgonyával, tojással, uborkával összekeverjük.

Gyors, előre elkészíthető édesség: 28 dkg porcukrot, két tojás sárgájával, fél citrom levével, 28 dkg darált dióval összegyúrunk, aztán kettőbe vágjuk. Egyik felébe beleyúrunk 5–10 dkg puhtott csokoládét, a másikat kinyújtjuk, majd a csokoládézott masszát a közepére téve felsodorjuk. Nagyon finom.

Édes szalámi: 13 dkg reszelt csokoládét, 13 dkg apróra vágott mandulát, vagy diót egy egész tojással jól összegyúrunk, szalámi formára alakítjuk, megforgatjuk kristálycukorban. Mutató és nagy ujjunkkal szalámi alakúvá alakítjuk, megforgatjuk kristálycukorban. Mutató és nagy ujjunkkal szalámi alakúvá alakítjuk, megforgatjuk kristálycukorban. Mutató és nagy ujjunkkal szalámi alakúvá alakítjuk, megforgatjuk kristálycukorban.

Mindehhez jó étvágyat kívánok.

Szeretettel köszöntöm
asszonytársaimat:
Postás Panni

ALKALMI RUHÁK

Az elegáns megjelenés nem az utolsó divaton, hanem az öltözködés összhangján múlik. Nemcsak a bálók, hanem a kisebb összejövetelek is megkívánják azt, hogy vonzó alkalmi ruhánk legyen.

Az alkalmi ruháknál a hangsúly az alapanyagon van. A sokféle csillogó kelmén, a brokáton, a bársonyon, a csipkén, a tiszta selymen szépen érvényesülnek az egyszerű szabásvonalak.

Csak jó ízlés és önismeret kell hozzá, hogy mindenki azt válassza, ami egyéniségének, alkátának a legjobban megfelel. Ha viszont még nem döntöttünk, hogy mi is lenne a legjobb, a legelőszerűbb, vagy éppen nincs rá pénzünk, akkor a tavalyi ruhánkat frissítsük fel. A divatos részletek megoldások erre sokféle lehetőséget nyújtanak. Új kellekkel (cipő, táskák, kesztyű) frissé, divatosá varázsolhatjuk megjelenésünket. Ha a cipő, táskák, és kesztyű összhangban van a ruhával, stílusosan egészíti ki az öltözködést. A rosszul alkalmazott kellek még a legdivatosabb fazonú ruhát is elrontják. Pl.: alkalmi ruhához nem való

nagyméretű bőr-, vagy műbőr táskák, az angolos jellegű cipő. A kisméretű arany- és ezüst-, lakk vagy textíliából készült táskák divatosak és a cipőt is ennek megfelelően kell kiválasztani. Az elegáns külsőhöz még a jó kozmetikával tudunk hozzájárulni.

Az alkalmi ruhák sziluettje ugyanúgy alakul, mint a nap-pali ruháké, csak az alapanyag és a díszítőelemek változnak. Ünnepegyessé tesszük a ruhát a rüszdísztések, a him-zések és a vízcepp alakú gyöngydisztések, vagy a gyöngyhímzések. Szép megoldás a tónusban tartott díszítés, pl. világos szürkét sötét-szürke tónussal árnyalni.

A cseppalakú gyönggyel szintén lehet árnyalt hatást elérni, ha a gyöngysorokat a világos tónustól a sötétig viszzük, pl. a nyakvágás körül. Apró gyöngyökből himzést utánozó gallért, kézelőt, zsebpántot, övet készíthetünk térszerűen, vagy úgy, hogy a gallért és a kézelőt, vagy a gallért és a zsebpántot, vagy csak az övet és a gallért gyöngyözzük.

Alkalmi ruhaként divatos még a kétrészes kiskosztüm, kissé karcsúsított kabátkával, lefelé bővülő trapézvonalú szoknyával. Az egyenesvonalú princess, vagy ingruha, az empírvonalú, kissé karcsúsított alkalmi ruha. Szépen hat a csipke alá használt színes selyem alátét, úgy, hogy a bőr a dekoltáznál és az ujjaknál átvillan. A csipkét kombinálhatjuk azonos színű tüllel is.

Schiffer Klára

Sportközgyűlésre készülnek

Egy sportkör életében fordulópontot jelenthet a vezetőségválasztó közgyűlés. Ilyenkor élhet a tagság bírálati jogával, elmondhatja véleményét a vezetőség munkájáról, tanácsokkal, ötletekkel közreműködhet a tömegsport érdekében.

Az ország egyik legexponáltabb hivatalában, a Keleti pályaudvar melletti 72-es postahivatalban a vezetőségválasztó közgyűlés előkészítésén dolgoznak. Ez a feladat az aktív sportolókön kívül szolgálja a mozgalmi szerveknek, így a pártnak, szakszervezetnek és a KISZ-nek is. Miről lesz vajon szó a közgyűlésen? Bizonyára számot vetnek az eddigi eredményekkel, problémákkal, mindenekelőtt a további sikerek érdekében. Az előkészületek iránt érdeklődünk az illetékeseknél.

Összesen hat szakosztály van, százkötten sportolnak — tájékoztat Dudas István, az szb sportfelelőse. — A legnagyobb létszámú a természetjáró csoport. Az idén harmincegy túrán a vendégekként és a családtagokkal együtt csaknem kétszázötvenen vettek részt. A postás szakmai bajnokságokban labdarúgók, sakkozók, asztaliteniszezők, röplabdás lányok szerepeltek, több-kevesebb sikerrel. Evezőseink négyfordulós túraevezős bajnokságban küzdenek. A sportkör négy év óta minden hónapban tájékoztató körlevelet küld a sportkört tagolnak. Így a tagság már novemberben tudomást szerzett arról, hogy január 19-én hívjuk egybe a vezetőségválasztó közgyűlést.

A beszélgetés önkéntelenül újra és újra erre az eseményre terelődött. Azt remélik, hogy a közgyűlés nyomán még több dolgozó kapcsolódik be a sportmozgalomba. A szakosztályvezetők már elkészítették jelentésüket, megállapodtak a tanácskozás színhelyében, de a vezetőség beszámolója még sok a feladat...

Kiss Lajosról, a pártszervezet titkáráról hallottuk:

Már a novemberi sportaktíván tárgyaltunk a vezetőségválasztó közgyűlésről. Ismerve a tagság véleményét és hangulatát, elmondhatom, hogy bizalommal vannak a jelenlegi vezetőség iránt. A beszámolót közösen vitatjuk meg a szakszervezeti bizottsággal, a KISZ-szel. Annak ellenére, hogy egyesek szemünkre vetik: többet beszélünk a hibákról, mint az eredményekről, mi elégedettek vagyunk a sportkör tevékenységével. Azért bíralunk, hogy e munka még jobb legyen.

Az összbizalmi értekezleten, a szakszervezeti oktatáson is beszéltünk a sportkörti vezetőségválasztó közgyűlésről. Kértük, működjenek közre a közgyűlés sikeréért. Gondot okoz ugyan — mondja Berka István szb-titkár —, hogy a tagság több műszakban dolgozik, s így nem lehet mindenki ott e fontos eseményen.

Bizunk abban, hogy e közgyűlésen kamatozót lesz a vita, s az utána következő időszakban újabb sikereket születnek a tömegsport-mozgalomban.

Léwáld György

A postás sportvezetőkhoz

A Postás Dolgozó szerkesztőségének az a szándéka, hogy a jövő évtől kezdve még szélesebb körben biztosítson nyilvánosságot a postás sportkörök számára. Ezért az a kérésünk, hogy a sportegyesületi vezetők levélben vagy telefonon (428-777) tájékoztassanak bennünket sportkörük eseményeiről, a szakosztályok tevékenységéről és híreiről. Ezeket a híreket kívánjuk közölni a Postás Dolgozóban, mert lapunk terjedelme és havi megjelenése nem biztosítja, hogy valamennyi sportkörünk hosszabb cikk vagy riport keretében bemutassuk. Sportvezetőink segítségét előre is köszönjük és várjuk jelentkezésüket.

A POSTÁS DOLGOZÓ
SZERKESZTŐSÉGE

A Postás SE labdarúgói az NB III-ban

A bajnoki arany csillogása mindig örömet vált ki. Fokozza ezt a diadalt még az is, hogy a siker a legnépszerűbb sportágban, a labdarúgásban született.

A Postás SE együttese az idén teljesen megérdemelt sikert aratott, ami a csapat jó kollektív szellemét, lelkesedését és szakmai felkészültségét melletti küzdeni tudását is dicséri. A szakosztály vezetőinek: Vámosi Sándor szakosztályi elnöknek, Pietráskó Ede szakosztályvezetőnek és Vadkerti Béla intézőnek önfeláldozó munkáját az együttes sikeres szerepléssel hálálta meg. Pietráskó Ede csaknem hat éve, Vadkerti Béla pedig majd két évtizede tevékenykedik a postás sportmozgalom érdekében. Köszönet illeti Gellért Sándort, az egykori válogatott kapust, a csapat edzőjét is, aki az idén vette át az együttes szakirányítását. Az első csapat sikeres szereplése — három ponttal előzték meg a második helyezett Danuvia csapatát — az ifjúságiakat és úttörőket is fellelkesítette. Az ifjúsági csapat Kalas István edző vezetésével a harmadik helyen végzett, az úttörők Szabó István edző irányításával — az első csapathoz hasonlóan — megnyerték osztályukban a bajnokságot. A Postás SE bajnokságot nyert csapata a leg többeszer a következő összeállításban lépett pályára: Csekő — Árvai, Nagy, Pólya — Szitás, Sas — Füzi, Pergő, Somogyi, Csizsér, Pietráskó. Szerepeltek még: Gáspár, König, Vándor, Kurta (csatárok), Pray (fedezet), Odri és Csász — Tóth (háttvédek). Az együttes tagjai nagyszámú postás dolgozó, többé pedig postás ösztöndíjjal egyetemen folytatják tanulmányaikat.

Minden biztosítva van arra, hogy a Postás SE a felsőbb osztályban is folytathatja jó szereplését: nagy tapasztalattal rendelkező sportvezetők és edzők irányítják a munkát, NB I-es igényeket is kielégítő kiváló pályán folytathatják edzéseiket és játszhatnak hazai mérkőzéseiket, valamint — s ez talán a legfontosabb — az egész postás sporttársadalom rokon-szenve és érdeklődése figyelemmel kíséri szereplésüket.

L. Gy.

SPORTHÍR

A legjobb sporteredményt ebben az évben is a Posta Alközponti Üzem sportszportja érte el, amit bizonyít, hogy a különböző sportágakban szereplő csapataival a 14 első helyezésért járó serlegről nyolcat nyert el. Ezenkívül két tiszteletdíjat kapott a Budapesti Bizottságtól. Egyiket a „Legjobb Sportszport” cím elnyeréséért, másikat a Kilián Testnevelési Mozgalom területén elért első helyezésükért kapták.

A sportkörök közül a Posta Központi Táviróhivatal bizonyult a legjobbnak. A csapatok és sportszervek díjazása után a „Jó sportmunkáért” érmekeket adták át Baranyai Ferenc (Anyaghivatal),

Balogh István (PEKÜ), dr. Gerley Ervin (Bp. 78.), Leszler József (Táviróhiv.), Sajti Károly (HTI Gyártó), Sági István (Ferencvárosi Postás SK), Várkonyi István (Javitóüzem), Wolner Ferenc (Bp. Mikroközpont), Magyar József (Kispest 1.) és Mátravölgyi József (Bp. 62-es) sportvezetőknek.

A Testnevelési és Sport Bizottság tagjai közül tárgyjalmat kaptak: Bálint János, Jécsai Sándor és Kunsági István (Rádió TV Műsz. Ig.), Csere György és Palanek Józsefné (PESH), Dobozó András (Bp. 112-es), dr. Fejes Béla (KHI), Garóczi György (Anyaghiv.), dr. Katona Gyula (PUSZ), Major Béla (Vezérig.) és Széplaki László (Alközpont). A díjkiosztót a reggeli tartó hagyományos „Sport Bál” követte.

PRESSZMAYER JÓZSEF

KERESZTREJTVÉNY

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
	13					14					15
16		17			18		19				20
21	22	23				24		25			26
27		28		29			30		31		
32		33		34			35		36		
37			38							39	
40				41		42				43	44
		45			46		47				48
49	50		51			52			53		54
55		56		57			58		59		
60			61		62			63		64	

Vízszintes:

1. Közeledik a karácsony. Ez alkalomból egyik nagy költőnk szép verséből, a „Bellehemi királyok”-ból idézzük. A versidézet első része. 13. Szerelmem-isten (görög). 14. Dalok. 15. Talmi. 17. Hegy-vonulat Ázsiában. 19. Klasszikus versűtem. 21. AAAAAA. 23. Pörög. 25. Szerp Puccini Turandot c. operájából (névelő). 27. Bibliai alak. 29. Ilyen hús is van (a középső kocka, kettősbe-tű). 31. Juttatom? 32. Idő-mérők. 34. Rakja. 36. Hibáz-tat. 37. Sovány lovak. 39. Adományoz-e? 40. Híres egyezmény a második világ-háborúban. 42. Nógrád megyei község. 44. AT. 45. A futó. 47. Iskolafajta. 49. TM. 51. Karoly (ékh.). 53. Lesült, de nem teljesen. 55. Raktár. 57. Állati fekhelyek. 59. Ezen ül a délceg katona. 60. Emeli poharat. 62. Földtör-téneti kód. 64. Harkocsi.

Függőleges: 2. AE. 3. NRA. 4. Tengeri Áramlat. 5. Hajtóeszköz. 6. Párolgat. 7. Visszaás (l). 8. Harag — latinul. 9. Európai pénzgység. 10. Tészta (ékh.).

11. A könyv finanszírozó. 12. Azonos betűk. 16. A versidé-zet második része. 18. A vers írója. 20. Lett. kisváros. 22. Félziget Ázsiában. 24. Japán táncosnők. 26. Helyha-tározó. 28. Iskolai kellek. 30. Filmszifag. 33. Nem hí-vő. 35. Visszafele kelti (l). 38. Piperemárka. 41. Bíralat. 43. Varró szerszámok. 46. Eső-feléség. 48. Iparművész (Mar-git). 50. Férfinev. 52. Becé-zett leány. 54. A-val a vé-gén, sódar. 56. Verskellek. 58. Kie. 61. Személyes név-más. 63. Azonos betűk.

Beküldendő: Vízszintes 1. (folyt. függőleges 16.), vala-mint a függőleges 18.

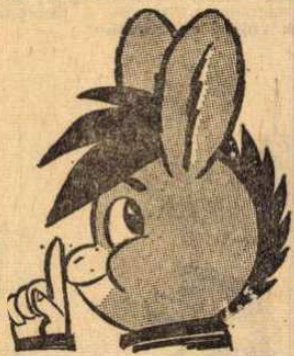
Beküldési határidő: 1966. január 10.

Lapunk novemberi számá-ban megjelent keresztrej-tvény helyes megfejtése: A salemi boszorkányok; Mé-száros Ági; Pécsi Ildikó; Tó-kés; Marton Endre.

Könyvjutalmat nyertek: Kalotai Mária, Sávolyi Ist-ván, Zrínyi Ilona (Buda-pest), Farkas Csaba (Zala-pest), Rádai Ilona (Csongrád).

MÉG KAPHATÓ
AZ ÚJSÁGÁRUSOKNÁL

A
FÜLES
ÉVKÖNYV

260 OLDAL
REMEK SZÓRAKOZÁS

20 000 forintos
REJTVÉNYPÁLYÁZAT

ÁRA 10 FT

Amíg a miniszter utasítását végrehajtották

Avatás Zuglóban

A miniszter engedélyezte... Saska József és Sárpai Irén jelentik a társakozpontoknak: Zugló központ belépett a forgalomba

Foto: Sándor György

— 1963 tavaszán itt még kerteszet volt. Ma már a virágágyak és melegágyak helyén e csodálatos épület áll. És olyan gyorsan építkeztek, hogy a kertes kis viskója itt maradt e hatemeletes épület mellett — mondotta bevezetőjében Horn Dezső elvtárs, a közlekedés- és postaügyi miniszter első helyettese.

Ünnepi hangulat volt az új zuglói központban november 27-én, amikor dr. Csanádi György minisztertől Nemes Béla utasítást kapott, hogy indítsa be az új zuglói telefonközpontot. Ünnepélyes pillanatot, de amíg ide eljutottunk, az elmúlt két év alatt izgalmas napok, munkával teli órák, az emberi tudás és akarat nehézségei teltek el. Jól emlékszem azokra az időkre, amikor minden hónapban Zuglóba látogattam, hogy tudósításokat írjak a központ építéséről, a problémákról, és a nagy, szép munka dícséréről. Mindig szívesen jöttem ide, mert a legnagyobb munka kelles közepén is örömmel fogadtak és szakítottak időt arra, hogy tájékoztassanak, dicsékedjenek vagy panaszkodjanak. Néha reménytelennek látszott a helyzet: nincs kábel, nincs meg a kellő kooperáció a különböző kivitelező vállalatok dolgozóival. Problémák, amelyek olykor csak egy pillanatra, de olykor hosszabb időre is gátolták a munkát.

Nagy fordulatot jelentettek a vasas- és a postászakaszvezet bizottságainak kezdeményezésére megkötött szociális

Budapesti Távfeszítő Igazgatóság vezetője vette át az új zuglói központot az itteni dolgozók nevében. S ahogy ő mondotta, a munka még nem fejeződött be. A rendszeres karbantartás, a hibák gyors kijavítása és az új vonalak kiépítése, az új állomások bekapcsolása, mind-mind a zuglói központ dolgozóira vár.

A zuglói központ felavatásával és üzembe állításával egy időben nemcsak a zuglóiak, nemcsak a postások, hanem az egész ország is ünnepelt. A televízió helyszíni közvetítése hírről adta szerte a világnak, hogy ismét gazdagabbak letünk egy olyan szép, új létesítménnyel, amelyre büszké lehetünk. S ezt a hírt örömmel fogadták mindenütt, mert olyan erőt jelent, amely biztonságot ad és bizalmat gerjeszt.

Végezetül e lap hasábjain is gratulálunk a zuglói központ valamennyi munkásának. Lehetetlen felsorolni mindazoknak a nevét, akik itt dolgoznak, pedig megérdemelnék, hogy feljegyezzük hősiességüket.

A munka dícsérését talán maga dr. Csanádi György miniszter fogalmazta meg a legjobban: „A postás dolgozók munkája ma már országsszerűtől a lakosság és az állam vezetői körében is nagyfokú elismerést váltott ki.”

Ráczalmási György

Az NDK Postaügyi Minisztériuma a kiváló festőművész, Adolf Menzel (1815. XII. 8. — 1905. II. 9.) születésének 150. évfordulójára alkalmából emléképeket ad ki a művész arcképeivel.

Canberrában átadták rendeltetésének az új rádiótelezközpont, amely több mint hat milliárd fényév távolságból érkező kozmikus rádiójeleket tud felfogni. A telezközpontnak két, egyenként 1,5 kilométer hosszú antennája van.

Elektronikus „telefonkönyv” van forgalomban New Yorkban. 32, egyenként 3x5 milliméteres lemezek 800 ezer előfizető adatait és telefonszámait tartalmazza.

Bíráltunk — INTÉZKEDTEK

Novemberi számunkban Békés megye tanyavilágában cím alatt tettünk néhány észrevételt, amelyre dr. Hódi István, a Szegedi Postaigazgatóság helyettes vezetője válaszolt.

„Szóval tették. Ne gátolják a bizalmiakat!” címmel azt, hogy a szakvezetők nem adnak lehetőséget Békésben a szakszervezeti bizalmiak tájékoztatására. Gátolják abban őket, hogy ritkán, alkalmanként közös találkozókon jelenhessenek meg. Szerintünk a meggyőzőságnak is jobban figyelembe kellene vennie a hivatalok előtt álló feladatokat. Például azt, hogy mikor kézbesítik a nyugdíjakat, több-e a rendezvény, névnap, egyetemes ünnep, amikor a postaforgalmi tevékenység mely időszakban fokozottabb. Azzal egyetértünk, hogy a különböző tanácskozásokon egy-egy főbizalmi jelenlétét feltétlenül biztosítani kell a hivatalvezetőknek. Álláspontunkat a december 3-án tartott hivatalvezetők értekezletünkön közöltük is.

A külterületi kezelők másnapi lezámolásának engedélyezésére megvan a lehetőség, amellyel él is igazgatóságunk. Jelenleg a területünkön dolgozó kezelők létszámának mintegy fele másnap számol le a hivatalban. Ahol erre szükség van, és nem ütközik akadályokba, ott a jövőben is engedélyezzük ezt...”

Szintén novemberben „A bürokrata” címmel bíráltuk Járja Istvánt, a Budapesti Postaigazgatóság dolgozóját. Dejzók Gábor, a postaigazgatóság vezetője az alábbiakat közölte:

„...Az ügyet megvizsgáltam és megállapítottam, hogy Járja Istvánt a hivatkozott esetben mulasztás terheli. A vizsgálat újabb problémákat hozott felszínre, így a végleges döntés folyamatban van... Meggyőződésem, hogy a hosszadalmas — nagy átfutási időt jelentő — ügyintézés gyorsabbá és bürokráciamentesebbé kell tenni. Ehhez nagy segítséget nyújtott a Postás Dolgozó, s a közreműködésért köszönetet mondok...”

Még egyszer a „didergő újságárusokról”!

A Budapesti Postaigazgatóság, a Postavezérigazgatóság Hírlapigazgatósága külön-külön már reagált a Postás Dolgozó októberi számában megjelent „Didergő újságárusokról” című riportra. Azt kifogásoltuk ugyanis, hogy az újonnan felállított hírlapárusító pavilonok világításáról, fűtéséről az illetékesek nem gondoskodnak. A postaszervek bő magyarázatokat fűztek a bírálathoz, s szinte egyöntetűen a Fővárosi Elektromos Műveket okolták a megoldatlanság miatt. Nem kívánjuk a vitát tovább görgetni, csupán közöljük a Fővárosi Elektromos Művek hozzárt írott levelét.

„A Budapesti Postaigazgatóság részéről felállított hírlap-pavilonok elektromos csatlakozásával az energiaigény bejelentése után foglalkozunk. A pavilonok csatlakozási módját egyrészt a hálózati adottságok, másrészt a városkép kialakítása szempontjából az illetékes tanácsai szerv véleménye határozza meg. Nem ragaszkodunk kábeles megoldáshoz azokon a helyeken, ahol engedélyezik a fűvezetékes megoldást és annak műszaki feltételei is biztosítottak. A cikkben említett négy helyen felállított hírlappavilon ügyét megvizsgálva megállapítottuk:

A Váci út—Dagály utca sarkán levő pavilon csatlakozásával kapcsolatban 1965. május 4-én, a Népköztársaság útja—Hősök tere július 28-án, a Tanács körút—Rákóczi út sarkán levő pavilon csatlakozásával kapcsolatban pedig augusztus 3-án írtunk levelet a Budapesti Postaigazgatóságnak, hogy adjon megbízást a pavilonok tervdokumentációjának elkészítésére. Leveleinkre választ a mai napig nem kaptunk. A Keleti-pályaudvar érkezési oldalán levő hírlappavilon elektromos csatlakozására vonatkozó bejelentést szintén nem kaptuk meg. Megjegyezzük, hogy az esetenként szükséges kábelcsatlakozási munkákat indokolt esetekben, ha az előfeltételek — anyag, bontási engedély — biztosítottak, soron kívül elvégezzük.

Budapest, 1965. november 15.

Budapest Fővárosi Elektromos Művei
Jedovszky Jenő, Turza Mihály

Talán e levél végre tettükre és nem magyarázatokra serkenti az illetékes postaszerveket.

(b—)

A technika világa

E világ határainak átlépéséhez nem kell vízum, de annál inkább a tájékozottság, a rendszeres képzés. Mint minden szakterületre, a hírközlésre is áll az állandó fejlődés. A technikai fejlődés kötelező érvényű, szinte minden postai ágazatra. Szakembereinknek — közép- és felső szinten egyaránt — állandóan tájékozódniuk kell. Erre igen nagy lehetőséget nyújt a műszaki irodalom. E rovatunkban néhány érdekesebb műszaki művet mutatunk be.

Ezúttal a vezérlőjel-képző egységekre hívjuk fel a figyelmet. Az automatikus szabályozások gyakorlatában többnyire az a követelmény, hogy két mennyiség viszonya állandó maradjon, különbségük ne változzék, vagy hogy az egyik (vezérlő) mennyiség a másik (vezérlő) mennyiséghez egy bizonyos függvénykapcsolat szerint igazodjék. Azt a rendszert, amely

POSTÁS DOLGOZÓ
Postások Szakszervezetének lapja
Szerkesztő: a szerkesztő bizottság
Felelős szerkesztő: Bérces Gy.
Szerkesztőség: Budapest
XIV. Cházár András utca 13.
Telefon: 428-777
Kiadja a Népszava Lapkiadó Vállalat, Budapest VII. Rákóczi út 54. Telefon: 224-819
Felelős kiadó: Gábor Márton, a Népszava Lapkiadó Vállalat igazgatója
Terjesztő a Postások Szakszervezete Szikra Lapnyomda, Budapest

MUNKAVÉDELMI SZEMLE

Könnyítsenek a nehéz munkán!

A Posta Központi Kábelüzem Építési Üzemének szbürodájában ottlétünkör rögtönzött „kereszttal-konferencia” volt. A szereplők: Kasza János szbütitkár, Parrag József bizottsági megbízott.

Ilyeneket mondtak: — Lehetetlen a biztonsági előírásokat betartani, mert a legtöbb munkahelyünk vidéken van. Képtelenek vagyunk az előírások szerint elvégezni a balesetek utáni kötelező kivizsgálást.

— Nem vagyok ugyan szbübajos, de tudják... két év múlva nyugdíjba megyek.

— A balesetek nem azért fordulnak elő, mert a munkavédelmi szemléket nem tartjuk meg rendszeresen, hanem mert a munkavezetők, csoportvezetők felelősségérzete hiányzik.

Kérdéseinkre a kapott válaszok tulajdonképpen már fényt is derítenek a hibák lényegére. Ebben az üzemben ugyanis igen rapszódikusan tartják meg a munkavédelmi szemléket. Több vidéki munkahelyet nem is láttak. A szemlék a Kábelüzemnél első sorban a kinti munkahelyeken kellene megtartani. Ha ezt tennék, akkor bizonyára a novemberben történt tizenkét üzemi baleset kevesebb lett volna. A tizenkét baleseti jegyzőkönyvből nyolcban nem találtuk a balesetet kivizsgáló bizottság állásfoglalását. Több balesetet szenvedett dolgozóval, még mielőtt az említett állásfoglalás megtörténhetett volna, aláírták a jegyzőkönyveket. Két esetben pedig elfeledtek a fontos dokumentum aláíratásáról a balesetet szenvedővel. Két ízben az szbü társadalmi munkavédelmi felügyelője sem írta alá a jegyzőkönyvet. Nem is csoda, hisz meg sem hívták a kivizsgálásra. Ez az állapot enyhén szólva törvénytörő. Vajon az ilyen baleseti jegyzőkönyv milyen alapot szolgáltat a dolgozó kártalanítására?

— Jó, jó, elismerem a hibákat, de mikor végezzem el biztonsági megbízotti teendőimet? Annyi munkával bíznak meg, hogy nincs időm a munkavédelmi feladatokra — mentegetődzik Parrag József bizottsági megbízott. Nagyjából igaza van. Tehát meg kell állapítani Parrag József munkavédelmi feladatait, s azt rögzíteni a munkahelyi utasításban. Az üzemvezetőknek is többet kellene foglalkozniuk a munkavédelemmel és az erre vonatkozó törvények betartásával.

Maur Emil—Kiss László

— Képzeld, mama! Üdönek gratulálnak — házasságkötésünkhez!

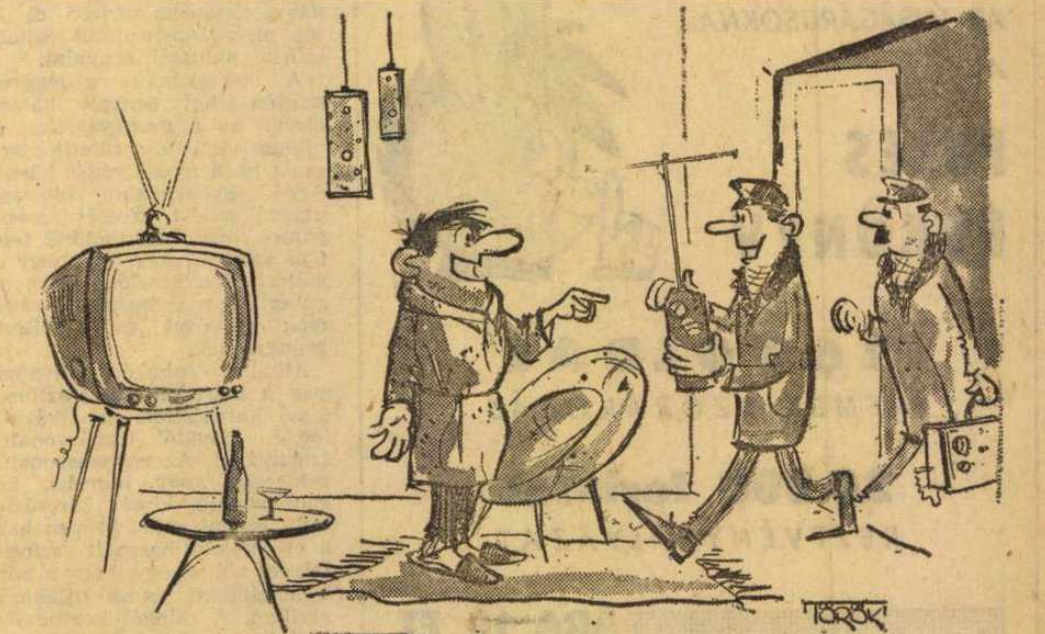
HUMOR

Hír: Bécsi telefonközpont magánoszlalgról közvett a hívófeleknek vidám történeteket.

Százéves a levelezőlap. Mennyi mindent írtak világszerte a hátra!

— Megtaláltuk a zavar okát, most már jó lesz a gép.
— Mondják, a műsorral nem tudnának valami csinálni?
Karikaturák: Török Endre